

Σχετικά με την
αντι-κοινωνική συμμαχία
ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-αστικής τάξης

σελ. 4

Η εναρξηλακτικοποίηση
των Εξαρχείων
είναι το άλλο μισό
της καταστολής

σελ. 16

«Αγωνιζόμαστε για
να κάνουμε τους ανθρώπους
να θυμούνται»
συνέντευξη με τον
συγγραφέα Τ. Κατσαρό

σελ. 12

έπιδρομος

έντυπη παρέμβαση δρόμου από την
Ταξική Αντεπίθεση
(Ομάδα Αναρχικών & Κομμουνιστών)

φύλλο 2ο Ιούνιος 2018

taksiki-antepithesi.espinblogs.net

στον ουρανό

ο πόλεμος είναι παντού....

ο εχθρός είναι εδώ....

μέσα στην Ελλάδα...

μέσα στην Ε.Ε...

μέσα στο ΝΑΤΟ....

σελ. 7

νίκη στον αγώνα του Δ. Κουφοντίνα απεργία πείνας
απο 30/5

Για την απεργία πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα

*“Είπαν: Μια λέξη φτάνει να κερδίσετε τη λευτεριά.
Μια λέξη μόνο. Όλη η ζωή σας κρέμεται από αυτή τη λέξη.
Τη λέξη δεν την είπαν. Στη φυλακή κυλήσανε τα χρόνια τους.
Χρόνια και χρόνια. Μια ολόκληρη ζωή.
Χωρίς να νιώσουνε της μοναξιάς την άβυσσο.
Περήφανοι που χτίζανε την ευτυχία του κόσμου
με αυτήν τη λέξη που δεν είπαν.”*
Θ. Κωσταβάρας

Από την Τετάρτη 30 Μαΐου ο κομμουνιστής πολιτικός κρατούμενος Δημήτρης Κουφοντίνας ξεκίνησε απεργία πείνας μετά τη de facto κατάργηση του δικαιώματος της άδειάς του, ως αποτέλεσμα παράτυπων πολιτικών και δικαστικών παρεμβάσεων. Αιτήματα του συντρόφου είναι η χορήγηση κανονικής τακτικής άδειας και η κατάργηση του εισαγγελικού βέτο.

Γνωρίζουμε πολύ καλά πως η εκδικητικότητα των κύκλων που παρεμποδίζουν την εφαρμογή του κατακτημένου δικαιώματος στην άδεια, με την ενεργό συμμετοχή της κυβέρνησης, στοχεύει σε ένα μόνο πράγμα: στην απόσπαση δήλωσης μετάνοιας από το Δημήτρη Κουφοντίνα. Δηλαδή, στην προσωπική, πολιτική και ηθική του ταπείνωση, αλλιά και στην απαξίωση επιλογών αγώνα του λαϊκού κινήματος που σπάνε στην πράξη το κρατικό μονοπώλιο στη βία.

Όπως ο ίδιος αναφέρει: “όλα αυτά υπερβαίνουν το απλό ζήτημα μιας άδειας, στοχεύοντας στον πυρήνα της συνείδησης του πολιτικού κρατούμενου και στην προσωπική του αξιοπρέπεια. Και για εμάς αυτή είναι η απαράβατη κόκκινη γραμμή μας”.

Για εμάς η απεργία πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα ξεφεύγει από τα όρια του απλού δικαιωματοσμού. Ο αγώνας αυτός που με το ίδιο του το σώμα δίνει ο σύντροφος σηματοδοτεί μια κορυφαία πολιτική μάχη, μια σύγκρουση δυο κόσμων. Σήμερα, οι σύγχρονοι δωσίλογοι τραπεζοτοσολιάδες ζητάνε δηλώσεις μετάνοιας επιδιώκοντας την ηθική απαξίωση όσων σήκωσαν το ανάστημά τους και τα όπλα τους ενάντια στο καθεστώς της εκμετάλλευσης και της αδικίας. Ζητάνε από τον κομμουνιστή Δημήτρη Κουφοντίνα να ανταλλάξει το δικαίωμα της άδειας με τον εξευτελισμό και την ταπείνωση, με την καταδίκη της επαναστατικής του δράσης, με την καταδίκη ολόκληρης της επαναστατικής ιστορίας. Δεν τα καταφέρνουν όμως. Γιατί από τα βάθη της ιστορίας αυτού του τόπου έρχεται η μακρινή ηχώ των χιλιάδων αγωνιστών που στάθηκαν αλύγιστοι στα βασανιστήρια, στις φυλακές, στις εξορίες. Ακούγονται ακόμα στεντόρεια τα τελευταία λόγια των αγωνιστών που στάθηκαν ηρωικά μπροστά στα εκτελεστικά αποσπάσματα, ζητωκραυγάζοντας την ελπίδα για πανανθρώπινη λευτεριά, λίγο πριν ποτίσουν με το αίμα τους τα χώματα αυτού του τόπου.

Πάνω σε αυτά τα χνάρια πατάνε οι αγώνες του σήμερα. Και την ιστορία μας δεν θα την προδώσουμε! Θα κρατήσουμε ψηλά τις μαύρες και τις κόκκινες σημαίες της Κοινωνικής Επανάστασης!

Θα σταθούμε δίπλα στον Δημήτρη Κουφοντίνα μέχρι να αποσπάσει από τα νύχια της πολιτικής και δικαστικής μαφίας το κατακτημένο με αγώνες και αίμα δικαίωμα στην άδεια!

- Μετά από ανοιχτό κάλεσμα της Φωνής Λευτεριάς για τους Πολιτικούς Κρατούμενους συγκροτήθηκε η Συνέλευση Αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Δημήτρη Κουφοντίνα που διοργάνωσε τις ακόλουθες κινητοποιήσεις Αλληλεγγύης.

- 6/6/18 Μοτοπορεία από τα Προπύλαια στις φυλακές Κορυδαλλού.
- 9/6/18 Πορεία από το Μοναστηράκι με τη συμμετοχή περίπου 500 συντρόφων και συντροφισσών.
- 11/6/18 Μοτοπορεία από την πλ. Εξαρχείων και Συγκέντρωση στο Γ.Κ.Νοσοκομείο Νίκαιας, όπου και νοσηλεύεται έγκλειστος ο σύντροφος.

Επίσης, την ώρα που έκλεινε η ύλη της εφημερίδας, η Συνέλευση είχε καλέσει για τις 13/6 Εκδήλωση-Ενημέρωση στο ΕΜΠ και Πορεία Αλληλεγγύης στις 15/6 από το Σύνταγμα με κατεύθυνση την αμερικάνικη πρεσβεία και τον Άρειο Πάγο.

Πόσες φορές χρειάζεται να ξαναδικαστεί κάποιος; Όσες χρειάζεται η "αντιτρομοκρατική" για να τον καταδικάσει!

Στις 27/3/2018 ο αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου και πρώην εποπτεύων εισαγγελέας της «αντιτρομοκρατικής» Ι. Αγγελής άσκησε ανάρτηση ενώπιον του δικαστηρίου του Αρείου Πάγου κατά της αθωωτικής απόφασης του Α΄ Πενταμελούς Εφετείου Κακορμημάτων Αθηνών με την οποία ο σύντροφος Τάσος Θεοφίλου κηρύχθηκε αθώος, έπειτα από πέντε χρόνια αιχμαλωσίας στη φυλακή που έτσι κι αλλιώς δεν επιστρέφονται. Μετά από ανοιχτό κάλεσμα, που ηλιασιώθηκε από Συλληγοικότητες, Συντρόφους-Συντροφισσες και μέχρι τις 11/5, όπου και εξετάστηκε το εισαγγελικό αίτημα στον Άρειο Πάγο, αναπτύχθηκαν στην Αθήνα και σ' άλλες πόλεις μια σειρά δράσεων Αλληλεγγύης (μοιράσματα κειμένων, αφισκοκολλησεις, αναγραφή συνθημάτων, ανάρτηση πανό κλπ). Το Σάββατο 5/5, Ημέρα Πανελλαδική Δράσης, πάνω από 1500 αλληλεγγυοί και αλληλεγγυες συμμετέχουν στην πορεία από το Θησείο στο κέντρο της Αθήνας ενώ κινήσεις Αλληλεγγύης πραγματοποιούνται και σ' άλλες πόλεις. Το ίδιο βράδυ πραγματοποιείται συναυλία αλληλεγγύης και οικονομικής ενίσχυσης, με μαζική προσέλευση παρά τη βροχή, στην κατάληψη του Μηχανουργείου στο ΕΜΠ. Στις 11/5, εκατοντάδες σύντροφοι-συντροφισσες συμμετέχουν στη συγκέντρωση έξω από τον Άρειο Πάγο, του οποίου η απόφαση αναμένεται...

μετά την 1η συνεδρίαση στις 25/5 η δίκη συνεχίζεται στις 2/7

έφοδος
στον ουρανό
φύλλο 2ο Ιούνιος 2018

Η έντυπη παρέμβαση “Εφοδος στον Ουρανό” κυκλοφορεί ανά δίμηνο από την Ταξική Αντεπίθεση (Ομάδα Αναρχικών & Κομμουνιστών). Διανέμεται με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά στους δρόμους, σε πολιτικούς χώρους, στέκια και καταλήψεις, στα πλαίσια της αντιπληροφόρησης για την ταξική συγκρότηση, την πολιτική οργάνωση και την επαναστατική προοπτική.

Κεντρική διανομή:

Πολιτικός Χώρος Σπύρου Τρικούπη 44 (Εξαρχεία)/

taksiki-antepithesi.espivblogs.net

Για επικοινωνία: taksiki-antepithesi@espiv.net

★ το επόμενο φύλλο της «ΕΦΟΔΟΥ...» θα κυκλοφορήσει τέλη Σεπτεμβρίου

Η δικαιοσύνη είναι ένοχη....

... απαλλάσσει πρεζέμπορους εφοπλιστές, τραπεζίτες τοκοφλήφους, βιομήχανους που σακατεύουν εργάτες στα κάτεργα της μισθωτής σκληριάς.

... αθώνει όσους ληστεύουν τα δημόσια ταμεία και συμμετέχουν στα μεγαλύτερα σκάνδαλα σε βάρος της κοινωνίας.

... θωρακίζει και αναβαθμίζει το οπλοστάσιο της "αντι" τρομοκρατικής πολιτικής με αυστηροποίηση των νομοθετικών διατάξεων για θέματα τρομοκρατίας.

... τιμωρεί παραδειγματικά τα κινήματα και τους αγωνιστές που ξεπερνούν τα όρια της αστικής νομιμότητας και αντιστέκονται στο μονοπώλιο της ιδεολογικής και υλικής βίας του Κράτους και Κεφαλαίου.

... πλουτίζει με λαδώματα, εξυπηρετήσεις, παράβολα, δικαστικά και παραδικαστικά κυκλώματα.

Η δικαιοσύνη είναι ο βασικός πυλώνας ενός συστήματος όπου οι κοινωνικές ανισότητες, αποτελούν δομικό στοιχείο για την ύπαρξη και την αναπαραγωγή του.

Ο αναρχικός Μ. Σεϊσίδης εδώ και 12 χρόνια βρίσκεται στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής. Κατηγορήθηκε για την απαλλοτρίωση της Εθνικής Τράπεζας στην οδό Σόλωνος το 2006, για την οποία καταδικάστηκε πρωτόδικα σε 36 χρόνια φυλάκισης. Στις 6 Ιούνη είχε ορισθεί το εφετείο της υπόθεσης, το οποίο μετά απο αναβολή ορίστηκε για τις 21 Νοεμβρίου.

• Παρασκευή 25/5.

Πραγματοποιήθηκε μικροφωνική-συγκέντρωση στην πλατεία Εξαρχείων και ακολούθησε Μοτοπορεία στο κέντρο της Αθήνας με την συμμετοχή δεκάδων συντρόφων-ισσών

• Τρίτη 5/6.

Πόρεια απο το Μόναστηρακι η οποία κατευθύνθηκε με την συμμετοχή περίπου 300 συντρόφων/ισσών προς την οδό Πειραιώς όπου στάθηκε έξω από τα κεντρικά γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ. Στην συνέχεια πέρασε από την Ομόνοια και διασχίζοντας την Πατισίων και την Ακαδημίας, έφτασε έξω απο το υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας στην οδό Σόλωνος, όπου σπάστηκε η ταμπέλα στην πρόσοψη.

Περί "υπεραπόδοσης" της ελληνικής οικονομίας και "καθαρής εξόδου" από τα μνημόνια

«Πιστεύω ότι το διαβατήριο για αυτό που ονομάζουμε "καθαρή έξοδο" από το πρόγραμμα, δεν είναι άλλο από την υπεραπόδοση της ελληνικής οικονομίας. Μια απόδοση που εξέπληξε, πιστεύω θετικά, όλους τους εταίρους μας τα τελευταία τρία χρόνια και έπαιξε καθοριστικό ρόλο, ώστε να αποκατασταθεί η χαμένη αξιοπιστία της χώρας απέναντι στους εταίρους της» (Αλέξης Τσίπρας προς Ζαν-Κλωντ Γιούνκερ, 26/04/2018)

Πανηγυρίζει διαρκώς η κυβέρνηση, επιδεικνύοντας ως τεράστια επιτυχία την "υπεραπόδοση" της ελληνικής οικονομίας, με το πρωτογενές πλεόνασμα για το 2017 να κλίνει στο 4,2% έναντι του προβλεπόμενου από το πρόγραμμα 1,75%. Και με το δίκιο τους πανηγυρίζουν οι υπηρέτες της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών, καθώς τα δικά τους συμφέροντα εξυπηρετούν, δημιουργώντας συνθήκες κοινωνικής ηλιθίας και ταξικής αφαιμάξης, ώστε να πάρει μπρος η μηχανή της καπιταλιστικής "ανάπτυξης". Τα ματωμένα πλεονάσματα του προϋπολογισμού προέρχονται από τη συρρίκνωση των κρατικών δαπανών και την αύξηση των κρατικών εσόδων μέσω της φορομνημονιακής πολιτικής. Όταν, λοιπόν, μιλάμε για "πρωτογενή πλεονάσματα" μιλάμε για περικοπές δαπανών που αφορούν λαϊκές ανάγκες, για αυξήσεις των έμμεσων και άμεσων φόρων, για ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, για κατασχέσεις και εφαρμογή των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών και πάνω απ' όλα μιλάμε για συσσώρευση αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων μετά από 8 χρόνια μνημονιακής ληϊλαπας. Και στα σωρευμένα μέτρα τόσων ετών έρχονται να προστεθούν κι άλλα, όπως είναι τα μέτρα που προβλέπει το "συμπληρωματικό μνημόνιο συνεργασίας" (ένταση της φοροεπιδρομής, ενδεχόμενη ταχύτερη μείωση του αφορολόγητου ορίου, περικοπές συντάξεων για την "εξοικονόμηση" 1,8 δισ. σε ετήσια βάση μέχρι το 2022, πλήρης κατάργηση του ΕΚΑΣ από τον Δεκέμβριο του 2019, νέα δέσμη μέτρων νομικής θωράκισης της τραπεζικής πλουτοκρατίας για τα "κόκκινα δάνεια" κλπ). Επιπλέον, το κείμενο του επικαιροποιημένου μνημονίου μιλάει με σαφήνεια για τις προθέσεις διαιώνισης της αντιλαϊκής πολιτικής: «η επιτυχία της ανάκαμψης θα απαιτήσει τη συνεχή εφαρμογή συμφωνημένων πολιτικών για πολλά χρόνια -που απαιτεί την πολιτική δέσμευση, αλλά και την τεχνική ικανότητα της ελληνικής διοίκησης να τις υλοποιήσει- και για το σκοπό αυτό οι αρχές έχουν δεσμευθεί να κάνουν πλήρη χρήση της διαθέσιμης τεχνικής υποστήριξης».

Η τυπική λήξη του μνημονίου τον Αύγουστο, λοιπόν, δεν είναι τίποτε άλλο παρά εφαρμογή στο διηνεκές της μνημονιακής πολιτικής, αφού η Ελλάδα δεσμεύεται για εξοντωτικά πρωτογενή πλεονάσματα έως το 2060! Πουλάει φούμαρα η κυβέρνηση όταν μιλάει για "καθαρή έξοδο", αφού θα συνεχίζεται τόσο η αντιλαϊκή πολιτική (με ή χωρίς μνημόνιο) όσο και η "ενισχυμένη" επιτροπεία. Για ποια "καθαρή έξοδο" μιλάνε οι πολιτικοί απατεώνες του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ, όταν το Άρθρο 14.1 του Κανονισμού 472/2013 της ΕΕ προβλέπει πως: «Τα κράτη μέλη παραμένουν υπό εποπτεία μετά το πρόγραμμα εφόσον δεν έχει εξοφληθεί τουλάχιστον το 75% της χρηματοδοτικής συνδρομής που έχει ληφθεί από ένα ή περισσότερα άλλα κράτη μέλη, τον ΕΜΧΣ (Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Χρηματοοικονομικής Σταθεροποίησης), τον ΕΜΣ (Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας) ή το ΕΤΧΣ (Ευρωπαϊκό Ταμείο Χρηματοοικονομικής Σταθερότητας)», δηλαδή βάσει της διάρθρωσης του ελληνικού χρέους για να βγει η οικονομία από την εποπτεία θα πρέπει να αποπληρωθούν στους μηχανισμούς αυτούς περίπου € 75 δισ. Άλλωστε, ο επικεφαλής του Eurogroup Μάριο Σεντένο μίλησε ξεκάθαρα για «εργαλείο ενισχυμένης επιτήρησης» της Κομισιόν, που θα ελέγχει την εφαρμογή των αντιλαϊκών μεταρρυθμίσεων. Ταυτόχρονα, το χρέος παραμένει σε δυσθεώρητα ύψη (€ 343,7 δισ. 31/03/2018) και η ενδεχόμενη "ελάφρυσή" του θα έχει επιπλέον αρνητικές επιπτώσεις, Αφού η οποιαδήποτε διαδικασία "ελάφρυνσης" είναι άμεσα συναρτώμενη με την κλιμάκωση της αντιλαϊκής πολιτικής.

Μετά την επίτευξη συμφωνίας σε τεχνικό επίπεδο για την Δ' αξιολόγηση, αναμένουμε το Eurogroup της 21ης Ιούνη για να δούμε πως ακριβώς θα εξειδικευτεί το πλαίσιο της αντιλαϊκής πολιτικής στη "μεταμνημονιακή" Ελλάδα (διαχείριση χρέους, τρόπος συμμετοχής ΔΝΤ, μηχανισμός εποπτείας κλπ). Για ένα, όμως, είμαστε απόλυτα βέβαιοι: όσο κι αν εξαπατούν συνειδητά το λαό πουλώντας φύκια για μεταξωτές κορδέλες για "καθαρή έξοδο" και "ολιστικά αναπτυξιακά σχέδια", ένας νέος κύκλος επίθεσης στα εργατικά-λαϊκά συμφέροντα ανοίγει. Μοναδική καθαρή έξοδος, λοιπόν, είναι η έξοδος από την ΕΕ, η μονομερής διαγραφή του χρέους, η κοινωνική επανάσταση και η κοινωνικοποίηση του πλούτου που παράγει ο εργαζόμενος λαός και ληστεύουν τα παράσιτα της πλουτοκρατίας.

Χνάρια από τους δρόμους του Αγώνα...

• Πλατεία Εξαρχείων, Κυριακή 4/3/18

Άνοιγμα του πολιτικού περιπέτρου στην πλατεία από την *Συνέλευση για την επανοικειοποίηση των Εξαρχείων* με κουτί οικονομικής ενίσχυσης για την επιδιόρθωση της παιδικής χαράς, ως κομμάτι του Αγώνα ενάντια στις μαφίες, την κρατική καταστολή και τον κοινωνικό κανιβαλισμό, για τα Εξάρχεια της Κοινωνικής Αυτοοργάνωσης και της Ταξικής Αλληλεγγύης.

• Εφετείο (οδός Δέγληρη), 12/3/18

Συγκέντρωση Αλληλεγγύης συντρόφων-συντροφισσών κατά τη διάρκεια της δίκης των συλληφθέντων της 3ης αντιφασιστικής πορείας, που είχε πραγματοποιηθεί στις 30/9/12 στον άξονα της οδού Πατισίων

ων και τις γύρω περιοχές και είχε χτυπηθεί από τους ένστολους χρυσαυγίτες και βασανιστές της ομάδας Δέλτα, αφού πρώτα είχε αποκρούσει επίθεση από τους φασίστες Παπαβασιλείου (προσωπικό φίλο του Ρουπακιά) και Περρή, οι οποίοι -σύμφωνα με τους ίδιους- "αστυνόμειαν την περιοχή σε ομάδες των πέντε". Η δίκη αναβλήθηκε για τις 22/11/18.

• Νεκροταφείο Χολαργού, 14/3/18

«Θα 'σαι για πάντα ένα αστέρι και μια ιαχή πολέμου». Πάνω από 500 σύντροφοι και συντροφισσες, φίλοι και φίλες, αποχαιρετούν όπως του αρμόζει το Σύντροφο, Φίλο, Αδελφό Χρήστο Πολίτη που τόσο αναπάντητα χάσαμε στις 11/3/18.

• Ερμού (Σύνταγμα) Κυριακή 1/4/18

Εργατική Συγκέντρωση του *Συντονιστικού Δράσης ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας και τα «απελευθερωμένα» ωράρια*. Για την Κυριακή αυτή η *Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδος* δεν είχε κηρύξει απεργία στον κλάδο του εμπορίου. Ωστόσο, είχε κηρυχθεί απεργία στον κλάδο του βιβλίου και στα πολυκαταστήματα public του Νομού Αττικής από το *Σύλλογο Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου-Ψηφιακών Μέσων Αττικής*. Παράλληλα με την εργατική συγκέντρωση και με το τέλος αυτής, το *Συντονιστικό Δράσης* στηρίξε και την απεργιακή περιφρούρηση του ΣΥΒΧΨΑ στο public Σύνταγματος. Ο ΣΥΒΧΨΑ είχε επίσης παρουσία με

απεργιακή περιφρούρηση στο public Καλλιθέας, ενώ τις προηγούμενες μέρες το *Συντονιστικό δράσης* πραγματοποίησε μαζικές εξορμήσεις σε χώρους δουλειάς και αφισοκολλησεις στο κέντρο της Αθήνας (σε Ερμού, Αιόλου, Σταδίου, Πανεπιστημίου κ.α.), καθώς και σε εργασιακούς χώρους και σε άλλες γειτονιές (στο Athens Heart στην Οδό Πειραιώς, σε Περιστέρι, Ζωγράφου, Πετράλων κ.α.).

• Αμερικάνικη Πρεσβεία 13/4/18

Αντιπολεμική-Αντιιμπεριαλιστική Συγκέντρωση ενάντια στους νατοϊκούς βομβαρδισμούς στη Συρία, μετά από καλέσματα ομάδων και οργανώσεων αναρχικών και κομμουνιστών και τη συμμετοχή εκατοντάδων διεθνιστών και διεθνιστριών, με

Νέο πολυνομοσχέδιο αφαίμαξης

Την ημέρα που η ύλη του ανα χείρας τεύχους έκλεινε η κυβέρνηση κατέθετε στο κοινοβούλιο το νέο αντικοινωνικό πολυνομοσχέδιο με τα προαπαιτούμενα για την ολοκλήρωση της τέταρτης αξιολόγησης ενόψει του Eurogroup της 21ης Ιουνίου. Το πολυνομοσχέδιο που προγραμματίστηκε να ψηφιστεί την 14η Ιουνίου (ημέρα κατά την οποία βγαίνει από το τυπογραφείο η Έφοδος στον Ουρανό) πέραν του ότι ενσωματώνει όλο το πλαίσιο της αντιλαϊκής πολιτικής των προγενέστερων μνημονίων περιλαμβάνει και επιπλέον μέτρα όπως:

- το νέο Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής (ΜΠΔΣ 2019-2022) που προβλέπει "δημοσιονομικό χώρο" 7,9 δισ. Ευρώ. Με τον όρο "δημοσιονομικό χώρο" η κυβέρνηση περιγράφει την υπερκάλυψη του στόχου για πρωτογενή πλεονάσματα (3,5% επί του ΑΕΠ). Συγκεκριμένα προβλέπεται πως το πρωτογενές πλεόνασμα το 2018 θα διαμορφωθεί στο 3,56% του ΑΕΠ, το 2019 στο 3,96%, το 2020 στο 4,15%, το 2021 στο 4,53% και το 2022 στο 5,19% του ΑΕΠ. Όσο για την αύξηση στον κατώτατο μισθό που διαφημίζει η κυβέρνηση, το ΜΠΔΣ προβλέπει: «για να μπορέσει να προσδιορισθεί το ποσοστό αύξησης του κατώτατου μισθού, θα εκπονηθεί μία μελέτη όπου θα εξετάζονται οι επιπτώσεις της αύξησης αυτής στην παραγωγικότητα, την ανεργία, την ανταγωνιστικότητα και την εισοδηματική κατανομή». Στη συνέχεια θα πραγματοποιηθεί "διαβούλευση με τους κοινωνικούς εταίρους" και το κράτος θα λάβει την τελική απόφαση:
- το πετσόκομμα των συντάξεων. Σύμφωνα με το ΜΠΔΣ, το τσεκούρωμα στις συντάξεις θα φτάσει στα 3 δισ. ευρώ (2,9 δισ. αφορούν περικοπές κύριων συντάξεων, ενώ στις επικουρικές συντάξεις προβλέπονται περαιτέρω "εξοικονομήσεις" ύψους 232 εκατ. ευρώ σε ετήσια βάση)
- τη μείωση του αφορολογήτου από τις αρχές του 2020 (ενδεχομένως και το 2019), με ταυτόχρονη "διεύρυνση της φορολογικής βάσης". Συνολικά οι απώλειες στο λαϊκό εισόδημα για την περίοδο 2019-2022 από τη μείωση των συντάξεων και του αφορολόγητου ορίου θα φτάσουν στα 18,5 δισ. ευρώ, ενώ τα λεγόμενα "αντίμετρα" θα ανέλθουν στα 14 δισ. ευρώ. Μεγάλο μέρος των "αντίμετρων", με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, θα καταλήξουν στις τσέπες των κεφαλαιοκρατών
- την ενεχυρίαση του Υπερταμείου Αποκρατικοποιήσεων στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας (ESM) για περισσότερα από 30 χρόνια. Η "Ελληνική Εταιρεία Συμμετοχών και Περιουσίας ΑΕ" καθίσταται συμβαλλόμενο μέρος της δανειακής σύμβασης του ελληνικού κράτους με τον ESM και εγγυάται την απευθείας αποπληρωμή των δόσεων σε περίπτωση αδυναμίας του ελληνικού κράτους
- τη θέσπιση επιπλέον εμποδίων στη δυνατότητα των σωματείων για προσφυγή στη διαιτησία για τη σύναψη Συλλογικής Σύμβασης. Με το πολυνομοσχέδιο ορίζεται ότι προκειμένου ένα μέρος (π.χ. ένα σωματείο) να έχει δυνατότητα μονομερούς προσφυγής στη διαιτησία, πρέπει να έχει αποδεχθεί την πρόταση του μεσολαβητή που απέρριψε το άλλο μέρος (και όχι απλά να έχει προηγηθεί η μεσολάβηση, όπως ισχύει μέχρι τώρα)
- τη θέσπιση νέων φοροαπαλλαγών για το κεφάλαιο με το πρόσχημα της αντιμετώπισης της ανεργίας
- την κατάργηση της έκπτωσης του ΦΠΑ στα νησιά του Βόρειου Αιγαίου μέχρι τα τέλη Ιουνίου 2018
- την παραπέρα διάλυση της Πρόνοιας, με την επέκταση του συστήματος αξιολόγησης της "λειτουργικής αναπηρίας" σε όλες τις περιοχές της χώρας, μέχρι το τέλος του 2018
- τον "εκσυγχρονισμό" της διαδικασίας των πλειστηριασμών και των πωλήσεων των κόκκινων δανείων στα κοράκια του κεφαλαίου
- τον περιορισμό των δαπανών στην υγεία
- την αναπροσαρμογή του ΕΝΦΙΑ που θα επιβαρύνει επιπλέον περιοχές και φτωχότερα λαϊκά στρώματα
- τη διόγκωση της μάζας των κρατικών εσόδων με ταυτόχρονη πίεση των δαπανών

Σχετικά με την αντι-κοινωνική συμμαχία ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ- αστικής τάξης

Στις 30 Μάη, την οποία ο αστικοποιημένος-γραφειοκρατικός συνδικαλισμός των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ βάφτισε «Μέρα Πανεθνικής Δράσης», εκατοντάδες εργαζόμενοι, νεολαίοι, πρωτοβάθμια σωματεία, οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και της Αναρχίας έσπασαν τη φιέστα, που επιχείρησε να στήσει ο ξεπουλημένος συνδικαλισμός. Ήδη στις 11:00 το πρωί έγινε δυναμική παρέμβαση στην εξέδρα που θα μιλούσαν οι γραφειοκράτες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ από την «Πρωτοβουλία εργαζομένων και ανέργων», βάφτηκε με συνθήματα και «στολίστηκε» με αυγά το κτίριο της ΓΣΕΕ, «καλλωπίστηκε» με κόκκινες μπογιές το Υπουργείο Οικονομικών, ενώ νεολαίοι συγκρούστηκαν με τα ΜΑΤ, τα οποία έκαναν χρήση χημικών, έξω από τα υπό αστυνομική φύλαξη γραφεία του ΣΕΒ. Η Ταξική Αντεπίθεση χαιρετίζει τους εργαζόμενους, τους εργάτες, τους ανέργους και τους νεολαίους, που με ταξική συνείδηση στέκονται στο ύψος των περιστάσεων, διαδήλωσαν μαχητικά, για να καταγγείλουν την φιέστα των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και τη συμμαχία τους με την εργοδοσία. Ακολουθεί το κείμενο που μοιράστηκε στις 30 Μάη.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΗΣ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ ΚΑΜΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΩΝ ΤΑΞΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΣΤΗΝ «ΠΑΝΕΘΝΙΚΗ» ΜΕΡΑ ΔΡΑΣΗΣ

Οι εκπρόσωποι του κυβερνητικού-αστικοποιημένου συνδικαλισμού ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ αποφάσισαν μαζί με άλλους επαγγελματικούς, εργοδοτικούς φορείς την διοργάνωση «Ημέρα Πανεθνικής Δράσης» στις 30 Μαΐου, συγκροτώντας τη λεγόμενη «Κοινωνική Συμμαχία». Την ίδια μέρα, οι γραφειοκράτες ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, ενώ δεν τόλμησαν να κηρύξουν απεργία στις 12 Γενάρη ενάντια στη συρρίκνωση του δικαιώματος στην απεργία, έχουν το θράσος τώρα να κηρύττουν «απεργία» αγκαζέ με όλους εκείνους, οι οποίοι στηρίζουν τα ευρωμνημόνια της διαρκούς κοινωνικής πλεηλασίας, όλους εκείνους που τάχθηκαν στο στρατόπεδο των «Μένουμε Ευρώπη», όλους εκείνους που για τη «σωτηρία της χώρας» έχουν οδηγήσει τον εργαζόμενο λαό να πληρώνει τα σπασμένα για τις ανακεφαλαιοποιήσεις των τραπεζών, για την ίδια την καπιταλιστική κρίση, όλους εκείνους που θα καλέσουν το λαό και τους νεολαίους να γίνουν κρέας για τους πολέμους τους.

Η «Ημέρα Πανεθνικής Δράσης» μιλά για «επιχειρηματικότητα, ανάπτυξη, εθνικό σχέδιο παραγωγικής ανασυγκρότησης», δεν γίνεται λόγος για τα νέα δυσβάστακτα μέτρα της 4^{ης}

συνέχεια από σελ 3

ξεχωριστή διαδήλωση του ΠΑΜΕ. Το κάλεσμα της Ταξικής Αντεπίθεσης αναφέρει: *Χρέος των επαναστατικών δυνάμεων είναι να μάχονται στον ίδιο τους τον τόπο ενάντια στην εφαρμοσμένη πολιτική της αστικής τάξης και του κράτους της. Καθήκον μας είναι να αντισταθούμε στη στρατηγική επιλογή πρόσδεσης του ελληνικού κράτους στον ευρωατλαντικό ιμπεριαλισμό και να οικοδομήσουμε ένα διεθνιστικό – αντιπολεμικό κίνημα που θα σταθεί ανάχωμα στην ιμπεριαλιστική επιθετικότητα και θα προωθήσει την ειρήνη ανάμεσα στους λαούς.*

-Έξω οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις από την Μεσόγειο.

-Έξω το ΝΑΤΟ και οι βάσεις του από την χώρα μας.

-Αντιπολεμική εγρήγορση απέναντι στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς

για νέο αιματοκύλισμα των λαών.

• Μυτιλήνη 22/4/18

50+1 χρόνια + 1 μέρα, μετά την επιβολή της χουντικής επταετίας, στην πάλη ποτέ κόκκινη Λέσβο, στο νησί της μικρασιατικής προσφυγιάς, η ανθρώπινη Αξιοπρέπεια των προσφύγων του σήμερα, όρθια και περήφανη, απέναντι στη μισάνθρωπη θρασυδειλία των ρατσιστών πογκρομιστών, απέναντι στα τάγματα ασφαλείας του 21ου αιώνα και τους κυρ-Παντελήδες κάθε εποχής και κάθε τόπου.

Με Οργάνωση στη Βάση και Ενότητα στη Δράση να τσακίσουμε το φασισμό και τα τάγματα εφόδου.

• Πολιτικός Χώρος στη Σπ.Τρι-κούπη 44 (Εξάρχεια) 28/4/18

• Συζήτηση καλεσμένη από την Ταξική Αντεπίθεση, με αφορμή τον πρόσφατο βομβαρδισμό της Συρίας από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (ΗΠΑ, ΕΕ, Ισραήλ), με τη συμμετοχή δεκάδων συντρόφων και συντροφισσών, αναρχικών και κομμουνιστών

• Πρωτομαγιά 2018

Λίγες χιλιάδες διαδηλωτές στην πορεία της Πρωτομαγιάς από το Μουσείο στη Βουλή, με τη συμμετοχή μπλοκ σωματείων βάσης, φοιτητικών συλλόγων, πολιτικών ομάδων και οργανώσεων αναρχικών και κομμουνιστών. Το μπλοκ της Ταξικής Αντεπίθεσης πορεύτηκε

με πανό: *Εργατική Πρωτομαγιά ενάντια στον Ιμπεριαλισμό, τον Πόλεμο, την καπιταλιστική εκμετάλλευση.*

• Ερμού (Σύνταγμα) Κυριακή 6/5/18

Στο πλαίσιο της πανελλαδικής απεργίας στο εμπόριο για την υπεράσπιση της Κυριακάτικης αργίας, πραγματοποιείται συγκέντρωση και απεργιακές περιφρουρήσεις στα καταστήματα ZARA, H&M και BENETTON από το *Συντονιστικό Δράσης*. Τις προηγούμενες μέρες είχε πραγματοποιηθεί εξόρμηση σε καταστήματα της ευρύτερης περιοχής ενώ στις 26/4 το *Συντονιστικό Δράσης* στήριξε την παρέμβαση διαμαρτυρίας στην ΟΙΥΕ που καλέστηκε από τον ΣΥΒΧΨΑ

αξιολόγησης, ζητά φοροαπαλλαγές για το κεφάλαιο με στόχο την «υγιή ανάπτυξη», δεν θέτει ούτε για τα μάτια του κόσμου αιτήματα ταξικά προσανατολισμένα προς την υπεράσπιση των συμφερόντων της εργατικής τάξης και του λαού σε μία ιστορική συγκυρία, όπου ο συσχετισμός δυνάμεων είναι σε βάρος του κόσμου της εργασίας. Η συγκρότηση της «Κοινωνικής Συμμαχίας» και η «απεργία» στις 30 Μαΐου αποτελεί μία αντιδραστική πρωτοβουλία ενάντια στο εργατικό κίνημα, επιδιώκοντας να σπείρει αυταπάτες σχετικά με τη σύγκλιση των συμφερόντων των εργαζομένων και του κεφαλαίου. Μία τέτοια κίνηση προσφέρει απλόχερα στήριξη στη μνημονιακή πολιτική της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, «δικαιώνει» το ΣΕΒ, που ζητά φοροελαφρύνσεις και συνέχιση της διάλυσης των εργασιακών σχέσεων, αντί να θέτει στο στόχαστρο τα μνημόνια, τη μέγγενη του χρέους, τη δομική κρίση του συστήματος, τον ίδιο τον ιμπεριαλισμό, που προκάλεσαν τη μεγαλύτερη για τα μεταπολεμικά δεδομένα μεταφορά του πλούτου από τα κάτω προς τα πάνω.

Την ίδια στιγμή οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιπαραθέσεις ανάμεσα στο αμερικανοκρατούμενο ΔΝΤ και την υπό γερμανικής ηγεμονίας ΕΕ συνεχίζονται με φόντο τη «μεταμνημονιακή εποπτεία» της χώρας. Παρά τις επιμέρους διαφορές ως προς τη ρύθμιση του ληστικού χρέους, τους ρυθμούς ανάπτυξης και τα αιμοσταγή πρωτογενή πλεονάσματα (3,5% μέχρι το 2022), κοινή συνισταμένη των ιμπεριαλιστών και της ντόπιας ολιγαρχίας, του ΣΕΒ, της κυβέρνησης και των αστικών κομμάτων αποτελεί η όξυνση της αντεργατικής επιθετικότητας με τη συνεχή εφαρμογή «μεταρρυθμίσεων», που φτωχοποιούν τους εργαζομένους. Η οποιαδήποτε διευθέτηση/«ελάφρυνση» του χρέους της τάξεως του 180% του ΑΕΠ είτε με τη λεγόμενη ρήτρα ανάπτυξης είτε με παράταση της διάρκειας των δανείων θα σημαίνει βαθύτερη εξάρτηση της χώρας από τον ιμπεριαλισμό, ένταση της εκμετάλλευσης του λαού και της νεολαίας με υπερμνημόνια διαρκούς επιτροπείας ανεξάρτητα από το αν θα υπάρξει ή όχι πιστοληπτική γραμμή.

Γιατί, όσο κι αν συγκυβέρνηση καυχιέται για «έξοδο στις αγορές» και «έξοδο από τα μνημόνια» τον Αύγουστο, ήδη με την 4^η αξιολόγηση δρομολογούνται 88 μέτρα κόλλαφος για τον εργαζόμενο λαό και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Πρώτα απ' όλα, πιέσεις ασκούνται με σκοπό την πρόωρη μείωση του αφορολόγητου για το 2019 αντί του 2020, εάν το ΔΝΤ κρίνει ότι απαιτείται μια «εμπροσθοβαρής εφαρμογή μέτρων» για να επιτευχθεί πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ. Επίσης, πλήγμα δέχονται οι συντάξεις (εκτός του ΟΓΑ) μέσω του επανυπολογισμού τους από το 2019 και τα εφάπαξ. Ό,τι έχει απομείνει από το κράτος πρόνοιας τσακίζεται, καθώς μειώνονται περαιτέρω οι δαπάνες για την υγεία και θα επανεξεταστεί το σύστημα απονομής αναπηρικών επιδομάτων, ώστε η χορήγησή τους να μη βασίζεται στο ποσοστό αναπηρίας, αλλά και στις δυνατότητες του αιτούμενου να είναι λειψουργικός. Μάλιστα, η φοροληψία δεν σταματά με την αύξηση συντελεστών ΦΠΑ στα νησιά και τις αναπροσαρμογές συντελεστών του ΕΝΦΙΑ και διεύρυνση της φορολογικής βάσης

Παράλληλα, λαϊκές οικογένειες κινδυνεύουν να μείνουν στο δρόμο, καθώς ζητείται η αυστηριοποίηση των προϋποθέσεων του ν. Καστέλη για την ένταξη σε δικαστική προστασία, αφού πρώτα «η αριστερά» του κεφαλαίου ποινικοποίησε με αυτεπάγγελτη δίωξη τη συμμετοχή σε κινητοποιήσεις ενάντια στους πλητσειρισμούς.

Βέβαιο είναι ότι η όποια αναφορά σε επαναφορά των κλαδικών συμφάσεων εργασίας με τον δείκτη της «αντιπροσωπευτικότητας» αποτελεί δώρον άδωρον στη σύγχρονη εργασιακή ζούγκλα με 30% πραγματική ανεργία, με το 73% των ανέργων να είναι μακροχρόνια άνεργοι, με υποκατώτατο μισθό για τους νέους, με ξεζουμίσιμα της εργατικής δύναμης και τις Κυριακές, με πλήρη ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, με mini jobs και μισθούς πείνας.

Χέρι-χέρι με την επίθεση σε βάρος του κόσμου της εργασίας πάει η λαφυραγώ-

γηση του δημόσιου πλούτου μέσω των ιδιωτικοποιήσεων (ΔΕΣΦΑ, πώληση του 30% του Διεθνούς Αεροδρομίου Αθηνών, του 65% της ΔΕΠΑ, του 5% του ΟΤΕ, του 35,5% των ΕΛΠΕ και του 17% της ΔΕΗ) και η αύξηση των διοδίων στην Εγνατία, προκειμένου να κερδοσκοπήσουν τα κοράκια του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου.

Στο δεδομένο πλαίσιο, όπου οι αντιθέσεις κεφαλαίου-εργασίας οξύνονται σε διεθνές επίπεδο, στη χώρα οι ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-ΕΕ-ΔΝΤ και ελληνική ολιγαρχία ετοιμάζουν ένα μεταμνημονιακό πρόγραμμα, το οποίο θα καταδικάζει το λαό και τη νεολαία στην ανέχεια, στην ανεργία, στην εξαθλίωση, γκρεμίζοντας κατακτήσεις ολόκληρων αιώνων και διαμορφώνοντας έναν άγριο νεοφιλήλευθερο καπιταλισμό της «μεταμνημονιακής» Ελλάδας. Βαστάζος της πολιτικής αυτής είναι η «Κοινωνική Συμμαχία» του ΣΕΒ και της εργοδοσίας, των απεργοσπαστών και γραφειοκρατών των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, της κυβέρνησης και του αστικού πολιτικού προσωπικού, μία συμμαχία βαθιά αντιδραστική, η οποία καμία σχέση δεν έχει με τις διεκδικήσεις του λαϊκού κινήματος.

Σε μία τέτοια κοινωνική-πολιτική διαταξική συμμαχία, η οποία θέλει να μας πείσει ότι η ταξική πάλη καταργήθηκε, να προτάξουμε τη μετωπική συμπόρευση των από τα κάτω, των ανέργων, των εργαζομένων, των νεολαίων, των ανθρώπων του μόχθου και της δουλειάς για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Να μη νομιμοποιήσουμε μία τέτοια «απεργία»-φιάστα. Γιατί η απεργία είναι το ιστορικό όπλο της εργατικής τάξης. Γιατί είναι καιρός, μετά από 8 χρόνια μνημονίων, την υποχώρηση των μαζικών αγώνων του 2010-2012, την ήττα και την απογοήτευση, ο λαός και η νεολαία να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, να ξαναβγούν στους δρόμους, να δημιουργήσουν τα δικά τους όργανα πάλης, να πιστέψουμε στην προοπτική της ταξικής απερίθρευσης και της νίκης.

Γιατί, ενώ οι άρχουσες τάξεις σπέρνουν το δηλητήριο του εθνικισμού, ενώ τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν ξανά στη γειτονιά μας, ενώ ο κίνδυνος της έκρηξης γενικευμένου πολέμου με επίκεντρο τη Μέση Ανατολή απειλεί με όληθρο την ανθρωπότητα, μονάχα ο οργανωμένος λαός μπορεί να βάλει φρένο στη φρενήρη επέλαση του κεφαλαίου εναντίον του κόσμου της εργασίας και στην ίδια την ιμπεριαλιστική επιθετικότητα. Γιατί το μόνο χρέος που έχουμε είναι η σύγκρουση με την αστική πολιτική, η κατάργηση όλων των μνημονίων και των εφαρμοστικών νόμων, η έξοδος από το σφαγείο της ΕΕ, η πάλη ενάντια στον πόλεμο, η μαχητική υπεράσπιση της ειρήνης και η φιλία των λαών, για ν' ανοίξει ο δρόμος για την κοινωνική απελευθέρωση.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΗ ΒΑΣΗ-ΕΝΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΔΡΑΣΗ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΜΝΗΜΟΝΙΑ, ΧΡΕΟΣ, ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

για το ζήτημα της κήρυξης απεργίας τις Κυριακές.

• 9 Μάη Ημέρα Αντιφασιστικής Νίκης των Λαών

Συγκέντρωση της Πρωτοβουλίας Αντιφασιστικής Μνήμης στην Ουκρανική πρεσβεία στην Αθήνα, η οποία και φυλάσσόταν από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, με τη συμμετοχή δεκάδων συντρόφων και συντροφισσών, αναρχικών και κομμουνιστών. Είχε προηγηθεί προσυγκέντρωση και μοτοπορεία από την Πλατεία Εξαρχείων.

• Αθήνα 10/5/18

Συγκέντρωση στα Προπύλαια για την Αλληλεγγύη στην Κατάληψη Libertatia στη Θεσσαλονίκη, που

μετά τον εμπρησμό της από το φασιστικό-παρακρατικό εσμό κατά τη διάρκεια του εθνικιστικού συλλληλητηρίου για την "ελληνικότητα της Μακεδονίας" (21/1) βρίσκεται στο στόχαστρο κρατικών κατασταλτικών μεθοδεύσεων.

• Πλατεία Εξαρχείων 12/5 & Πλατεία Μερκούρη (Πετράλωνα) 13/5/18

Bazaar Βιβλίου της Ταξικής Αντεπίθεσης για την οικονομική ενίσχυση του εντύπου Έφοδος στον Ουρανό.

• Πλατεία Εξαρχείων 20/5/18

Μια μέρα Εκδηλώσεων ενάντια στις ναρκομαφίες, τον κοινωνικό κανιβαλισμό και την κρατική καταστολή από αναρχικές συλληλογικότητες,

σύντροφους/ισσες, αγωνιστές/στριες από κοινωνικά και ταξικά εγχειρήματα. Μια όμορφη μέρα με αφήγηση παραμυθιών και ζωγραφική για παιδιά, κουκλοθέατρο και τσίρκο για μικρούς και μεγάλους, έντεχνη και παραδοσιακή μουσική και προβολή, και με τους ναρκέμπορους λουφαγμένους.

• Αθήνα 22/5/18

Συγκέντρωση στον Ιανό στη Σταδίου από το Συντονιστικού Δράσης ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας και τα «απελευθερωμένα» ωράρια για την Αλληλεγγύη στους 2 συναδέλφους συλληφθέντες έξω από τον Ιανό, κατά τη διάρκεια της Απεργίας της Κυριακής 28/12/14 στον κλάδο του βιβλίου. Στις 12/5 πραγματοποιή-

θηκε συναυλία οικονομικής ενίσχυσης στα γραφεία του ΣΥΒΧΨΑ στα Εξάρχεια και στις 24/5 πολύωρη συγκέντρωση Αλληλεγγύης στα δικαστήρια της Ευελπίδων, όπου και θα παυθεί οριστικά η δίωξη εναντίον τους, λόγω παραγραφής των αδικημάτων για τα οποία κατηγορούνταν.

• Φυλακή Άμφισσας 25/5/18

Αποφυλακίστηκε (αφού εξέτισε το 1/10 της ποινής όπως ορίζει ο "νόμος Παρασκευόπουλου") ο σύντροφος Κώστας Κ. που είχε καταδικαστεί για τη συμμετοχή του στα εξεγερτικά γεγονότα του Ιούνη 2011 στην Αθήνα. Ο σύντροφος αρνήθηκε να καταβάλλει "...κάποιες χιλιάδες ευρώ για να εξαγοράσω τις βουλιές της γκαβής κυρίας με την παλάντζα και το

Απεργία στην Cosco: μια μικρή νίκη ενάντια στο «τέλος της ιστορίας»

Στα τέλη Μαΐου οι λιμενεργάτες της Cosco εξαγγέλλουν απεργιακές κινητοποιήσεις με μια σειρά αιτημάτων όπως την υπογραφή συλλογικής σύμβασης με αυξήσεις, μετρά για την εξάλειψη του μεγάλου αριθμού των εργατικών ατυχημάτων και την ένταξη τους στα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα. Από την πρώτη στιγμή τα αφεντικά του λιμανιού ως γνήσιοι υπερασπιστές της τάξης τους και των συμφερόντων τους επιστράτευσαν όλες τους τις δυνάμεις («νόμιμες» ή παράνομες) για την καταστολή της απεργίας. Από την χρησιμοποίηση του χρυσαυγίτικου μηχανισμού απεργοσπασίας έως την κήρυξη της απεργίας ως παράνομη και καταχρηστική δυο φορές μάλιστα. Ο αστικός εσμός σύσσωμος ακόμα μια φορά, τα χιτλεροκυπατζιδικά μαντρόσκυλα, οι τσανακογλήφτες του Σκαι και της Καθημερινής, η γκαβή κυρία με το σπαθάκι και το ζύγι, όλοι στο πλευρό του μεγάλου κεφαλαίου, προσπάθησαν να σταθούν εμπόδιο στον δίκαιο αγώνα των εργαζομένων στο κότερο του λιμανιού.

Παρόλα αυτά οι δυνάμεις της αντίδρασης δεν κατάφεραν τίποτε άλλο από το να σπάσουν τα μούτρα τους. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις παρά την απόφαση της αστικής δικαιοσύνης έγιναν υπό την κάλυψη του εργατικού κέντρου Πειραιά και είχαν τεράστια επιτυχία. Παράλληλα πολλές ταξικές δυνάμεις βρεθήκαν στο πλευρό των εργαζομένων ώστε να περιφρουρηθεί η απεργία από κάθε κρατικό ή παρακρατικό μηχανισμό. Μετά και τη δεύτερη 24ωρη απεργία στις 6/6, τα αιτήματα των αγωνιζομένων λιμενεργατών μπήκαν σε δρόμο πλήρους ικανοποίησης. Οι κινητοποιήσεις προς το παρόν έχουν ανασταθεί εν αναμονή της έναρξης συνομιλιών μεταξύ των σωματείων με την εργοδοσία και τα συναρμόδια υπουργεία. Στους καιρούς της ολομέτωπης επίθεσης στην Τάξη μας από το κεφάλαιο και το κράτος του με κάθε μέσο, την εποχή της πλήρους καθίζησης των ταξικών αγώνων, της απαξίωσης του συνδικαλισμού, στα χρόνια της ήττας, στιγμές αγώνα όπως ο συγκεκριμένος μόνο με χαρά, πείσμα και δύναμη μπορεί να μας γεμίσουν. Ο αγώνας των εργαζομένων της Cosco μπορεί και πρέπει να αποτελέσει παράδειγμα για κάθε εργαζόμενο στην προσπάθεια να σταθεί στα πόδια του και να υψώσει το ανάστημά του απέναντι στα αφεντικά, να ξαναβρεί τη δύναμη να αγωνιστεί για το δικό του ξεπερνώντας το φόβο και την τρομοκρατία και πολεμώντας με όπλο την αλληλεγγύη και τη συλλογική δράση στους χώρους δουλειάς και παντού. Μία μικρή νίκη ενάντια στο «τέλος της ιστορίας», ένα μικρό βήμα προς τα μπρος στην πάλη για τη προλεταριακή ανασυγκρότηση και τη ταξική αντεπίθεση.

συνεχεια απο σελ 5

σπαθάκι, ή ως άμισθος σκλάβος να σκουπίζω δρόμους στα πλαίσια της "κοινωνικής εργασίας" ως εναλλακτική προς την έκταση της ποινής. Με άλλα λόγια, έτσι ή αλλιώς, να συμβάλω στο χτίσιμο των "πρωτογενών πλεονασμάτων" τους, στην εμπέδωση της υποταγής, στη νέα βαρβαρότητα. Να πράξω δηλαδή ενάντια σε όσα όλοι μαζί κάναμε σε δρόμους και πλατείες. Τότε και τώρα".

• Λάρισα 26/5/18

Αντιπολεμική Διαδήλωση στην οποία συμμετείχαν περίπου 150 αναρχικοί-αναρχικές και κομμουνιστές-κομμουνίστριες, έπειτα από καλέσματα ομάδων, συνελεύσεων και συλλογικοτήτων από διάφορες πόλεις. Η Ταξική Αντεπίθεση κάλεσε

και στήριξε στην κινητοποίηση, ενώ το ίδιο βράδυ διοργάνωσε Εκδήλωση-Συζήτηση στον κοινωνικό χώρο paratod@s, με θέμα "Καπιταλιστική Κρίση & Πόλεμος, η Ελλάδα ως προεκχωρημένο φυλάκιο του ΝΑΤΟ", με τη συμμετοχή μερικών δεκάδων συντροφισών.

• Κυριακή 10/6/18

Απεργιακές συγκεντρώσεις-περιφουρήσεις του Συντονιστικού Δράσης σε καταστήματα της Inditex στις "τουριστικές ζώνες" και πιο συγκεκριμένα στο κέντρο της Αθήνας στα Διοικητικά γραφεία του Ομίλου Inditex και στο κατάστημα ZARA καθώς και στο ZARA στη Γλυφάδα, ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης Αργίας.

Τρομοκράτες και ληστές είναι τα κράτη και οι καπιταλιστές αναφορικά με την καταδικαστική απόφαση της υπόθεσης περί «ατομικών τρομοκρατών»

«Είναι σαφές πλέον και γνωστό σε όλους πως η κάστα των δικαστών και των εισαγγελέων - γέννημα θρέμμα χουντικών και ακροδεξιών κύκλων- χρησιμοποιεί όλα τα μέσα για να συγκαλύψει σκάνδαλα, να καϊδέψει διεφθαρμένους πολιτικούς ή επιχειρηματίες και να ξεπλύνει τον βρώμικο ρόλο τους, ενώ ταυτόχρονα εξαντλεί όλη την εκδικητικότητα της απέναντι σε όσους βρίσκονται στο κοινωνικό περιθώριο, τους κοινωνικούς αγωνιστές, φτωχοδιάβολους και μικροπαράβατες. Ακόμη κι όταν η δικιά τους φαρέτρα νομικών επιχειρημάτων εξαντλείται, δε θα διστάσουν να καταφύγουν σε δικές τους αυθαίρετες ερμηνείες, ακροβασίες και φασιστικά διατάγματα προκειμένου να μας καταδικάσουν με όσο μεγαλύτερες ποινές μπορούν. Το γνωστό ρητό που λέει ότι η "δικαιοσύνη είναι σαν τα φίδια, καθώς δαγκώνει μόνο τους ξυπόλυτους" αντιπροσωπεύει με τον καλύτερο τρόπο την πραγματικότητα που διαμορφώνει η αστική δικαιοσύνη με τις προκλητικές αποφάσεις της». Νίκος Ρωμανός, Αργύρης Ντάλιος.

Στις 26 Μαρτίου του 2018 καταδικάστηκαν για υποθέσεις εμπρησμών και ληστειών, βάσει της διευρυμένης εφαρμογής του αντιτρομοκρατικού νόμου (187Α), δηλαδή ως «ατομικοί τρομοκράτες» ο Α. Ντάλιος σε 27 χρόνια (από 29), ο Ν. Ρωμανός σε 18 χρόνια (από 20), ο Δ. Πολίτης σε 12 χρόνια και 2 μήνες (από 13), ο Γ. Μιχαηλίδης σε 11 χρόνια (όπως και πρωτοδικώς) και ο Γεράσιμος Τσάκαλος μέλος της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς σε 5 χρόνια (όπως και πρωτοδικώς). Το δικαστήριο με την εν λόγω απόφαση παρέκαμψε ουσιαστικά το γεγονός πως οι σύντροφοι έχουν αθωωθεί αμετάκλητα για την κατηγορία της ένταξης σε τρομοκρατική οργάνωση σε τρία προηγούμενα δικαστήρια, εισάγοντας ουσιαστικά για πρώτη φορά στα δικαστικά χρονικά την κατηγορία του «τρομοκρατική» οργάνωσης. Η έδρα, με πρόεδρο την Αναστασία Μουζάκη και εισαγγελέα την Σοφία Αποστολάκη θέλοντας να τεκμηριώσει τη συγκεκριμένη απόφαση, απροκάλυπτα υιοθέτησε την άποψη ότι "μια πράξη έχει διαφορετική ποινική βαρύτητα αν αυτή έχει τελεστεί από αναρχικό". Έτσι η αναρχική ταυτότητα αποτελεί από μόνη της επιβαρυντικό στοιχείο, λειτουργώντας ως ένα νέο ιδιώνυμο. Μια ακραία εφαρμογή της ειδικής μεταχείρισης και του καθεστώτος εξαιρέσεων που επιβάλλει το κράτος εναντίον των πολιτικών του αντιπάλων, την ίδια στιγμή που δεν τους αναγνωρίζει την ταυτότητα του πολιτικού κρατούμενου.

"...Χτες έκλεισε ο κύκλος των ποινικών μασεκρεμοτήτων με το κράτος καταδικάζοντας μας σε δεκάδες χρόνια κάθειρξη ως "ατομικούς τρομοκράτες" με στοιχεία και κατηγορίες τα οποία σε ένα τυπικό δικαστήριο του κοινού ποινικού δικαίου δεν θα ήταν παρά μια υπόθεση ρουτίνας. Η απόφαση του χτεσινού δικαστηρίου αποτελεί μια απόφαση σταθμό για τις πολιτικές δίκες και τους νέους συσχετισμούς που διαμορφώνονται στον χάρτη της ποινικής καταστολής εναντίον του αναρχικού κινήματος. Κατοχυρώθηκε στο νομικό οπλοστάσιο του κράτους το εργαλείο της "ατομικής τρομοκρατίας" το οποίο δεν είναι τίποτα παραπάνω από την ποινικοποίηση της αναρχικής πολιτικής ταυτότητας ως επαρκές αποδεικτικό στοιχείο για την καταδίκη αγωνιστών στα πλαίσια του αντιτρομοκρατικού νόμου (187Α)...". Νίκος Ρωμανός.

Ένα εργαλείο βάση του οποίου επιχειρήται να δοθούν και άλλες ερμηνείες στον αντιτρομοκρατικό νόμο για να επεκταθεί και να εγκλωβίσει όλο και περισσότερα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας στις πτυχές και τις ερμηνείες του. Να αποδώσει σε όλους τον χαρακτήρα του "τρομοκράτη" για να τιμωρήσει ιδεολογίες, να επεκτείνει το νομικό του οπλοστάσιο και τις κατασταλτικές μεθόδους του. Για να εμποδωθεί ότι μέσα στη γενικότερη καπιταλιστική αναδιάρθρωση δεν υπάρχουν περιθώρια αντίστασης.

Οι αντιτρομοκρατικές νομοθεσίες αποτελούσαν ανέκαθεν ένα εργαλείο ελέγχου, καταστολής αλλά και πολιτικής επιβολής στα χέρια των εξουσιαστών. Η διαχείριση του εσωτερικού εχθρού από το κράτος και τους πολιτικούς προϊστάμενούς του λαμβάνει πιο έντονα σάρκα και οστά στη τωρινή συγκυρία. Σε μία περίοδο σφοδρής επίθεσης από το καθεστώς, ενάντια στον αναρχικό χώρο, με την καταστολή του εσωτερικού εχθρού να βρίσκεται ψηλά στην ατζέντα ιεράρχησης των προαπαιτούμενων από τους δανειστές και ειδικά από την κυβέρνηση των ΗΠΑ που με ανησυχία διαβλέπει ότι η συνέχιση της μαχητικής αντίστασης και του ένοπλου αγώνα, η αμετανόητη στάση των πολιτικών κρατουμένων, οι επαπειλούμενες κοινωνικές εκρήξεις που κυοφορούνται μέσα στην υπόκοφη ένταση, νομοτελειακά θα πυροδοτήσουν ένα νέο γύρο αντιπαράθεσης και αποσταθεροποίησης απέναντι στην επίπλαστη ευημερία του καπιταλιστικού τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας.

Σήμερα, προκειμένου η ΕΕ να θωρακίσει την ανταγωνιστικότητα των μονοπωλίων της και να ξεπεράσει την κρίση η εγχώρια αστική τάξη υπάρχει η αναγκαιότητα, περισσότερο από ποτέ, να χτυπηθούν οι πολιτικές πρωτοπορίες. Να καμφθεί το αγωνιστικό φρόνημα των συντρόφων -ισσών και να παραδειγματιστούν όσοι-ες σκέφτονται, να διαβούν παρόμοιες διαδρομές αγώνα και αντίστασης. Να σ απίζονται στις φυλακές οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες, να ποινικοποιείται η φτώχεια και η αξιοπρέπεια να κατάσχετα στα ερμηνοδικεία από τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα. Γιατί οι κρίσεις και το ξεπέρασμά τους είναι οι διαχρονικές αφορμές των αφεντικών για την καταστροφή όχι μόνο κεφαλαίων αλλά και ανθρώπων και η απόπειρα εξόντωσης των συντρόφων αποτελεί μια ακόμα στιγμή του γενικότερου κατασταλτικού πογκρόμ, μέσα στο πλαίσιο της μνημονιακής επέλασης του κεφαλαίου και του κράτους του. Γιατί σήμερα είναι οι σάρκες των ανά τον κόσμο προλεταρίων αυτές που μπαίνουν και πάλι στη παγκόσμια καπιταλιστική κρεατομηχανή για την επαναφορά της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Γι' αυτό η αλληλεγγύη, ως διαδικασία απελευθέρωσης των συντρόφων απ' τα νύχια της καταστολής αλλά και ως διαδικασία περιφρούρησης των ιδίων από τις δικαστικές μεθοδεύσεις αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του ευρύτερου αγώνα ενάντια σε κράτος και καπιταλισμό. Γιατί όποιος ξεχνάει τους αιχμαλώτους του ταξικού πολέμου αργά ή γρήγορα θα ξεχάσει και τον ίδιο τον πόλεμο.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ - ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ

Ο πόλεμος είναι παντού, ο εχθρός είναι εδώ μέσα στην Ελλάδα, μέσα στην Ε.Ε. μέσα στο ΝΑΤΟ

Το ελληνικό κράτος, λοιπόν, ως μεσίτης του ελληνικού κεφαλαίου που επιδιώκει μερίδιο από την πίτα της ιμπεριαλιστικής λεηλασίας, ακολουθεί πολιτική ουράς του ευρωατλαντικού μπλοκ εμπλέκοντας τη χώρα στη δίνη επικίνδυνων ενδοϊμπεριαλιστικών και ενδοαστικών ανταγωνισμών και μετατρέποντάς την σε ορμητήριο πολέμου. Γι' αυτό τα παλιό ξεχασμένο σύνθημα "έξω οι βάσεις του θανάτου" γίνεται σήμερα πιο επίκαιρο από ποτέ.

Ένα από τα παλιότερα αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα, της εποχής του Πρώτου Παγκόσμιου σφαγείου των λαών, έλεγε πως "ο βασικός μας εχθρός είναι στην ίδια μας τη χώρα". Και πράγματι, έναν αιώνα μετά τη λήξη του αιματοκυλίσματος του Α΄ Παγκόσμιου το σύνθημα αυτό αποδεικνύεται πως έχει διαχρονική ισχύ, παρά τη βάνουση κακοποίηση που υπέστη. Πάντοτε το επαναστατικό κίνημα θα πρέπει να εντοπίζει πρώτα και κύρια τους βασικούς κόμβους της πολιτικής του εγχώριου κεφαλαίου και του κράτους του, και στην περίπτωση της Ελλάδας οφείλουμε να πολεμάμε τη στρατηγική επιλογή πρόσδεσης του ελληνικού κράτους με την ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Η Ελλάδα δεν είναι μια απομονωμένη νησίδα, αλλά παίζει έναν ειδικό ρόλο ως προκεχωρημένο φυλάκιο του ΝΑΤΟ στην περιοχή. Όπως είπε κι ο Αμερικάνος πρέσβης Τζέφρι Πάιατ, η Ελλάδα είναι ένας γεωπολιτικός μεντεσές μεταξύ της Ευρώπης και της ευρύτερης γειτονιάς.

Βασικό σημείο της άσκησης αυτής της πολιτικής τόσο για το ελληνικό κράτος όσο και για τον ευρωατλαντικό ιμπεριαλισμό (κυρίως των ΗΠΑ) είναι η ύπαρξη ενός τεράστιου πλέγματος βάσεων και άλλων στρατιωτικών δομών του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, που καλύπτει ολόκληρη τη χώρα και βρίσκεται σε πλήρη επιχειρησιακή λειτουργία. Οι βάσεις αυτές προσφέρουν τεράστιες υπηρεσίες στα γεράκια του πολέμου, ενώ έχουν μετατρέψει τη χώρα σε ορμητήριο ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στα Βαλκάνια, την Ανατολική Μεσόγειο, τη Βόρεια Αφρική και τη Μέση Ανατολή.

Η ύπαρξη των βάσεων, όμως, στην Ελλάδα έχει βαθιές ιστορικές ρίζες και πολιτικές προεκτάσεις. Από τη μια συνδέεται άμεσα με την επιβολή ενός σκληρού και αυταρχικού αντικομμουνιστικού κράτους, που πάτασε τον εσωτερικό εχθρό μετά την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού στον εμφύλιο ταξικό πόλεμο, ενώ από την άλλη ήταν ένας ακόμα κρίκος στην αλυσίδα της αντικομμουνιστικής σταυροφορίας των ΗΠΑ σε ολόκληρο τον πλανήτη. Η συμφωνία για τις βάσεις ανακοινώθηκε επίσημα από τις κυβερνήσεις Αϊζενχάουερ και Παπάγου, μετά από προεργασίες μνημών, στην 12 Οκτώβρη του 1953. Ήταν το τρίτο σπουδαιότερο βήμα για την πλήρη οικονομική, πολιτική, στρατιωτική και διπλωματική εξάρτηση της χώρας από τις ΗΠΑ, ως βασική προϋπόθεση για την αναβάθμιση της ελληνικής αστικής τάξης στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό. Το πρώτο βήμα ήταν το λεγόμενο "δόγμα Τρούμαν" το 1947, με το οποίο η Ελλάδα έμπαινε στην αμερικάνικη σφαίρα επιρροής, παίρνοντας τη σκυτάλη από τη Βρετανία, ενώ το δεύτερο σπουδαιότερο βήμα ήταν η κοινή ένταξη Ελλάδας και Τουρκίας στο ΝΑΤΟ το

1952. Χαρακτηριστικό για τη σπουδή που επέδειξε η κυβέρνηση Παπάγου στο ζήτημα είναι πως η συμφωνία για τις βάσεις ήταν παράτυπη, αφού κατά παράβαση του Συντάγματος δεν κυρώθηκε ποτέ από την ολομέλεια του κοινοβουλίου. Η συμφωνία ήταν κυριολεκτικά αποικιοκρατικού χαρακτήρα, καθώς δεν προβλέπονταν κανένας περιορισμός και καμιά διαδικασία ενημέρωσης των ελληνικών αρχών για τις κινήσεις και τη δράση του αμερικάνικου στρατού στο ελληνικό έδαφος, ενώ με απόρρητο παράρτημα δίνονταν το προνόμιο της ετεροδικίας, το οποίο υπάρχει μέχρι σήμερα. Δηλαδή, για όλες τις ποινικές παραβάσεις που διαπράττουν οι αμερικάνοι στρατιώτες στο ελληνικό έδαφος παραπέμπονται στις αμερικάνικες και όχι στις ελληνικές αρχές. Άλλωστε ο Παπάγος δε δίστασε εκείνη την εποχή να εκστομίσει προς τον αμερικανό στρατηγό Βαν Φλιτ το αμίμητο: «Στρατηγέ, ιδού ο στρατός σας». Το καθεστώς της ετεροδικίας και η ατιμωρησία που απολαμβάνουν από τότε οι αμερικάνοι στρατιώτες στην Ελλάδα δημιουργεί τεράστιες εστίες ανομίας, για τις οποίες κανένας εκπρόσωπος του δόγματος "Νόμος και Τάξη" δεν μίλησε ποτέ. Ας σημειωθεί, επίσης, πως την ίδια χρονιά που υπογράφηκε η συμφωνία για τις βάσεις ιδρύθηκε και η Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών (ΚΥΠ) υπό τη διοίκηση του πράκτορα της CIA Τομ Καραμεσίνη (7 Μαΐου 1953), με διακρηυγμένο σκοπό την «πάταξη του κομμουνιστικού κινδύνου».

Από το 1953 μέχρι σήμερα έχουν υπογραφεί πάνω από 130 συμφωνίες για νατοϊκές βάσεις στην Ελλάδα, δημιουργώντας στρατιωτικές υποδομές της "συμμαχίας" από τη μία άκρη της χώρας στην άλλη (Σούδα, Κιλκίς, Άραξος, Ανδραβίδα, Ακτιο, Λάρισα, το Γ΄ Σώμα Στρατού που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη και είναι επισήμως πιστοποιημένο ως στρατηγείο άμεσης ανάπτυξης δυνάμεων του ΝΑΤΟ, κλπ). Το "καμάρι των βάσεων" αποτελεί το "αβύθιστο αεροπλανοφόρο" της Σούδας, η οποία βρίσκεται σε ένα σημείο στρατηγικής σημασίας 575 μίλια από την Διώρυγα του Σουέζ, 675 από τον Λίβανο, 690 από την Μαύρη Θάλασσα, 752 από την Λιβύη και 1200 από την Συρία. Γι' αυτό κι αμερικάνος πρέσβης Τζέφρι Πάιατ δεν μπορεί να κρύψει τη χαρά του για την ύπαρξη της Σούδας, δηλώνοντας στην εφημερίδα της ελληνικής ομογένειας της Νέας Υόρκης "Εθνικός Κήρυκας": «Για το Ναυτικό των ΗΠΑ, λόγω του υψηλού ρυθμού των επιχειρήσεων που συμβαίνουν τη δεδομένη χρονική στιγμή στην ανατολική Μεσόγειο, λόγω των προκλήσεων που προκύπτουν από τη Συρία και τη Λιβύη και ιδίως λόγω του πολέμου ενάντια στον ISIS, η Σούδα είναι πιο σημαντική από ποτέ και αποτελεί ένα μοναδικό κεφάλαιο. Είναι το μόνο μέρος μεταξύ του Νόρφολκ της Βιρτζίνιας και του Περσικού Κόλπου όπου έχουμε μια αποβάθρα κατάλληλη για αεροπλανοφόρα δίπλα σε ένα μεγάλο αεροδρόμιο που παρέχει μοναδικά πλεονεκτήματα όσον αφορά την ικανότητα ανεφοδιασμού και επισκευής. Και, το ακούω από κάθε πλοίαρχο που μιλάω και το σκάφος του έχει περάσει από τη Σούδα» (1 Ιουλίου 2017). Όπως είχε δηλώσει και παλιότερα ο υπουργός "άμυνας" Πάνος Καμένος: «Αναδείξαμε το πόσο σημαντικός είναι ο θαλάσσιος χώρος που βρίσκεται νότια της Κρήτης, βόρεια της Αιγύπτου και της Λιβύης, δυτικά της Κύπρου, του Ισραήλ και της Ιορδανίας και ανατολικά της Μάλτας και της Ιταλίας [...] Η κύρια βάση του ΝΑΤΟ στην

περιοχή είναι η Σούδα κι αυτό που ζητάμε από τους συμμάχους είναι η Σούδα να είναι το επίκεντρο του πλέγματος ασφαλείας στην περιοχή από τη Σικελία έως την Ανατολική Μεσόγειο [...] Η Ελλάδα, ως κομβική χώρα, έχει αυτή τη στιγμή έναν πολύ σημαντικό ρόλο στο χτίσιμο μιας νέας πολιτικής ασφάλειας».

Πέρα, όμως, από τις υπάρχουσες υποδομές οι ΗΠΑ προχωρούν και στο σχεδιασμό νέων. Κομβικής σημασίας είναι για τις ΗΠΑ ο έλεγχος του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης, στο οποίο επιδιώκει την εγκατάσταση βάσης ελικοπτέρων. Οι στρατιωτικές επιλογές των ΗΠΑ συνδέονται άμεσα με την οικονομική και ενεργειακή τους πολιτική, στην προσπάθειά τους να μειώσουν τη ρωσική επιρροή στα Βαλκάνια. Ολόκληρη η βόρεια Ελλάδα, όπως λέει ο κύριος πρέσβης, αποτελεί βασικό πυλώνα για την αμερικάνικη στρατηγική στα Βαλκάνια, πύλη εισόδου στις χώρες των δυτικών Βαλκανίων και ενεργειακό κόμβο με την κατασκευή του αγωγού φυσικού αερίου TAP, που θα μεταφέρει αέριο από το Αζερμπαϊτζάν στην ΕΕ, το σχεδιαζόμενο διασυνδεδημένο ελληνοβουλγαρικό αγωγό φυσικού αερίου IGB, την κατασκευή του τερματικού σταθμού υδροποιημένου φυσικού αερίου (LNG) στη θαλάσσια περιοχή έξω από την Αλεξανδρούπολη, τη σιδηροδρομική σύνδεση με τη Βουλγαρία κλπ. Ειδικά για το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης ο κύριος πρέσβης προαναγγέλλει την αμερικάνικη οικονομική διεξόδου: «Η στρατηγική θέση αυτού του λιμανιού βρέθηκε σε πρώτο πλάνο πέρυσι, όταν στοιχεία της 10ης Αεροπορικής Ταξιαρχίας των ΗΠΑ το χρησιμοποίησαν ως βάση για ελικόπτερα και φορτία κατά την επιστροφή τους στις ΗΠΑ από τη Ρουμανία (...) Και είμαι βέβαιος ότι θα δούμε ισχυρό αμερικανικό επενδυτικό ενδιαφέρον στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης και στο σχετιζόμενο σταθμό υδροποιημένου φυσικού αερίου». Και ως γνήσιος αποικιοκράτης πιέζει για την επίσημη του νέου καλωσορίσματος του δολαρίου: «να υπογραφούν συμβόλαια. Όχι απλά εφήμερες κινήσεις, αλλά να γίνουν πραγματικότητα αμερικανικές επενδύσεις. Υπάρχει επίσης η ιδιωτικοποίηση του λιμένα. Θα συζητήσω με το ΤΑΙΠΕΔ το επόμενο διάστημα και θα προσπαθήσω να αποκτήσω μια αίσθηση των χρονοδιαγραμμάτων. Έχουμε τουλάχιστον μία αμερικανική εταιρεία που ενδιαφέρεται για την Αλεξανδρούπολη. Υπάρχουν προφανώς τεράστιες δυνατότητες. Η ιδέα της ανάπτυξης της Αλεξανδρούπολης ως ενεργειακού κόμβου και επίσης ενός κόμβου μεταφορών, αν καταφέρετε να υλοποιήσετε τη σιδηροδρομική διασύνδεση με τη

συνεχεια από σελ 7

Βουλγαρία. Οι ΗΠΑ βλέπουν την Ελλάδα όχι μόνο ως σημαντικό διμερή εταίρο, αλλά ως πυλώνα της στρατηγικής μας στην περιοχή. Έχω εντυπωσιαστεί από το πώς συνδυάζονται διαφορετικές εξελίξεις γύρω από την Αλεξανδρούπολη, όπως ο TAP, το πλωτό τερματικό και ο αγωγός IGB, όπως και από τον μεγάλο ενθουσιασμό για περισσότερη αμερικανική παρουσία στην περιοχή».

Ισχυρό αμερικανικό επενδυτικό ενδιαφέρον εντοπίζουμε και στη Σύρο, που προς το παρόν έχει μετατραπεί σε διασκεδαστήριο των αμερικάνων πεζοναυτών. Στο σχεδιασμό για τη μετατροπή του νησιού σε "μικρή Σούδα" εντάσσεται η εξαγορά από την αμερικανική πολυεθνική ONEX των ναυπηγείων της Σύρου. Και εδώ βλέπουμε πως η στρατιωτική, οικονομική και ενεργειακή πολιτική των ΗΠΑ διαπλέκεται, καθώς μέσω της συγκεκριμένης εξαγοράς δεν επιδιώκεται μονάχα η στρατιωτική αξιοποίηση του νησιού, αλλά και οι μετασκευές μέσω των εξόρυξης υδρογονανθράκων.

Πέρα απ' όλα αυτά, δεν πρέπει να ξεχνάμε και το ενδεχόμενο επανεγκατάστασης πυρηνικών όπλων στον Άραξο της Αχαΐας, σύμφωνα με άκρως απόρρητο έγγραφο του NATO προς το ελληνικό Υπουργείο Εθνικής Άμυνας και το Γενικό Επιτελείο Αεροπορίας, το οποίο διέρρευσε τον περασμένο Οκτώβρη. Η αναβάθμιση του ρόλου των ελληνικών βάσεων, στο πλαίσιο του οποίου παρατηρείται και η κινητικότητα στον Άραξο, έρχεται μετά από τις τριβές που αναπτύσσονται στις σχέσεις ΗΠΑ - Τουρκίας, γεγονός που οδηγεί στον σταδιακό απεγκλιβισμό των αμερικάνων από τη βάση του Ιντσιρλίκ. Το γεγονός αυτό, φυσικά, μετατρέπει την Ελλάδα σε κεντρικό ορμητήριο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και τους πολεμοκάπηλους σχεδιασμούς του, με τεράστιους κινδύνους για τον λαό.

Ο βομβαρδισμός της Συρίας από τη "συμμαχία των προθύμων" (ΗΠΑ, Γαλλία, Βρετανία) στις 14 Απριλίου είναι το πιο πρόσφατο παράδειγμα. Παρά τα παραμύθια της αμερικανόδοξης συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ περί μη εμπλοκής στο βομβαρδισμό της Συρίας, η πραγματικότητα ήταν εντελώς διαφορετική. Η Ελλάδα έπαιξε άμεσο υποστηρικτικό ρόλο στους συμμαχικούς βομβαρδισμούς, αφού έγινε χρήση των νατοϊκών στρατιωτικών υποδομών. Συγκεκριμένα, τα αμερικανικά κατασκοπευτικά αεροσκάφη χρησιμοποίησαν το αεροδρόμιο "Νίκος Καζαντζάκης" του Ηρακλείου και τη βάση της Σούδας, ενώ το αμερικανικό αναγνωριστικό αεροσκάφος τύπου "RC-135V" απογειώθηκε στις 9 Απριλίου από τη Σούδα με σκοπό τη συλλογή πληροφοριών και την κατάδειξη στόχων. Επιπλέον, σύμφωνα με το επίσημο περιοδικό της βάσης της Σούδας ("Beakon") τον Οκτώβρη του 2017 φορτώθηκαν, με τη συμμετοχή του ελληνικού πολεμικού ναυτικού, πύραυλοι Τόμαχοκ στο αεροπλανοφόρο USS Porter στην προβλήτα K-14 της βάσης. Το εν λόγω αεροπλανοφόρο συμμετείχε στους βομβαρδισμούς της Συρία τόσο το 2017 όσο και το 2018. Επίσης, η Σούδα χρησιμοποιήθηκε και για τον ανεφοδιασμό των αμερικανικών αεροσκαφών και πολεμικών πλοίων και η Λάρισα χρησιμοποιήθηκε για τη "φιλοξενία" αμερικανικών μη επανδρωμένων αεροσκαφών UAV.

Το ελληνικό κράτος, λοιπόν, ως μεσίτης του ελληνικού κεφαλαίου που επιδιώκει μερίδιο από την πίτα της ιμπεριαλιστικής λεηλασίας, ακολουθεί πολιτική ουράς του ευρωατλαντικού μπλοκ εμπλέκοντας τη χώρα στη δίνη επικίνδυνων ενδοϊμπεριαλιστικών και ενδοαστικών ανταγωνισμών και μετατρέποντάς την σε ορμητήριο πολέμου. Γι' αυτό τα παλιό ξεχασμένο σύνθημα "έξω οι βάσεις του θανάτου" γίνεται σήμερα πιο επίκαιρο από ποτέ. Το ίδιο επίκαιρο γίνεται η οικοδόμηση ενός διεθνιστικού αντιπολεμικού κινήματος που θα σταθεί ανάχωμα στο νέο σφαγείο που ετοιμάζει ο ιμπεριαλισμός. Το μέλλον των λαών όλου του κόσμου είναι η ειρηνική συνύπαρξη και όχι η μετατροπή τους σε κρέας για κανόνια!

Οι βρετανικές βάσεις του θaNATΟΥ στην Κύπρο

Bandiera -Συλλογικότητα Αναρχικών και Κομμουνιστών (Κύπρος)

Οι κυρίαρχες βάσεις των Άγγλων δημιουργήθηκαν το 1960 από τις Συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου, με τις οποίες η Κύπρος ανεξαρτητοποιήθηκε από την Βρετανική Αυτοκρατορία. Με βάση αυτές, η περιοχή αναγνωρίζεται από το κυπριακό κράτος ως κυρίαρχη Βρετανική περιοχή. Οι βάσεις έχουν προνόμια όπως να χρησιμοποιούν τα λιμάνια και τους αεροδιαδρόμους της Κύπρου όπως θέλουν. Τα προνόμια που απολαμβάνουν συγκρίνονται μόνο με τις βάσεις των ΗΠΑ στο Γκουαντάναμο.

Από τις συμφωνίες προβλέπονται, επιπλέον των δύο στρατιωτικών βάσεων, και άλλες «διευκολύνσεις» στο υπόλοιπο έδαφος του κυπριακού κράτους. Αυτές αφορούν σε χρήση του οδικού δικτύου για μετακινήσεις στρατιωτικών οχημάτων, προσωπικού και εξοπλισμού μεταξύ των δύο βάσεων, σε χώρους στους οποίους μπορούν να διεξάγονται στρατιωτικές ασκήσεις, αλλά και σε εγκατάσταση εξοπλισμού εκτός των βάσεων, όπως είναι για παράδειγμα το ραντάρ της RAF στην κορυφή του Τροόδου. Οι εγκαταστάσεις επιτρέπουν σε Βρετανούς (και Αμερικανούς) να υποκλέπτουν τις επικοινωνίες σε μεγάλα τμήματα της Μέσης Ανατολής και των Βαλκανίων. Ο σταθμός υποκλήπων του Αγίου Νικολάου είναι προκεχωρημένο φυλάκιο του στρατηγείου επικοινωνιών της βρετανικής κυβέρνησης με βεληνεκές σε ολόκληρο τον κόσμο.

Το Ηνωμένο Βασίλειο απαίτησε και πέτυχε την κατοχή ενός τμήματος της Κύπρου υπό μορφή στρατιωτικών βάσεων, λόγω της στρατηγικής θέσης της Κύπρου στη Μεσόγειο Θάλασσα, προς όφελος των Βρετανικών συμφερόντων. Η σημασία των βάσεων για τους Βρετανούς βασιζόταν κυρίως στη θέση της Κύπρου κοντά στη Διώρυγα του Σουέζ και τη Μέση Ανατολή, όπως και στη δυνατότητα χρήσης της βάσης της RAF ως σταθμού για στρατιωτικές αεροπορικές επιχειρήσεις.

Οι βρετανικές βάσεις Ακρωτηρίου και Δεκέλειας καλύπτουν περίπου το 3% της έκτασης της Κύπρου. Συνολικά 254 τετρ. χιλιόμετρα από τα οποία τα 123 είναι στο Ακρωτήρι και τα 131 στη Δεκέλεια. Το 60% της γης των Βάσεων είναι ιδιωτική ιδιοκτησία από Βρετανούς και Κύπριους, ενώ το υπόλοιπο 40% ανήκει στο Βρετανικό Υπουργείο Άμυνας και θεωρείται γη του «βρετανικού στέμματος»!

Η τουρκική εισβολή του 1974 δεν επηρέασε στρατιωτικά τις Βάσεις, παρόλο που η Βρετανία ήταν μια από τις τρεις εγγυήτριες δυνάμεις. Κυρίως λόγω

της εισβολής όμως, περίπου επτά χιλιάδες Κύπριοι ζουν σήμερα στις βάσεις, ενώ τέσσερις χιλιάδες στρατιωτικοί και το βρετανικό προσωπικό με τις οικογένειές τους ζουν ή εργάζονται εκεί.

Το Γενάρη του 1975, έξι μήνες μετά το πραξικόπημα και την εισβολή, οι βρετανικές βάσεις σε συνεργασία με τις κατοχικές δυνάμεις, μεθοδεύουν την μεταφορά χιλιάδων Τουρκοκυπρίων «του νότου» από τη βρετανική βάση Επισκοπής, στην Τουρκία κι από εκεί στα κατεχόμενα εδάφη, έτσι ώστε να ολοκληρωθεί ο εθνοτικός και εδαφικός διαχωρισμός, αλλά και να μονιμοποιηθεί η κατοχή και διχοτόμηση.

Αυτό έγινε παρά τη θέληση πολλών Τουρκοκυπρίων, οι οποίοι ζούσαν μέχρι τότε αρμονικά στις ίδιες γειτονιές με Ελληνοκύπριους, παρά τα τραγικά γεγονότα που είχαν προηγηθεί το 1974. Με εκβιαστικά διλήματα τελικά που έθετε το κατοχικό καθεστώς, δέχτηκαν την απόφαση, όπως και η κυπριακή κυβέρνηση αργότερα (Αύγουστος 1975). Οι ενέργειες των βρετανών ιμπεριαλιστών εξοργίζουν τον κυπριακό λαό, ιδιαίτερα την νεολαία που ξεσηκώνεται. Στις 17 Ιανουαρίου 1975 γίνεται μαζική κινητοποίηση έξω από τις αγγλικές βάσεις του ακρωτηρίου στην Λεμεσό, με μεγάλη συμμετοχή μαθητών.

Στην διαδήλωση οι μαθητές συγκρούονται με τους βρετανούς στρατιώτες που ρίχνουν δακρυγόνα για να διαλύσουν το πλήθος. Δεν μένουν όμως εκεί, καθώς όταν βλέπουν ότι ο κόσμος δεν υποχωρεί, βγάζουν τα τεθωρακισμένα. Επιτίθενται στους διαδηλωτές που εξαγριωμένοι τα πετροβολούν.

Όταν μαθητές προσπάθησαν να ακινητοποιήσουν ένα άρμα μάχης, αυτό καταπλάκωσε τον μαθητή Πανίκο Δημητρίου, πρόσφυγα από την Αμμόχωστο.

Οι μεγαλύτερες και πιο δυναμικές διαδηλώσεις ενάντια στις βάσεις τα επόμενα χρόνια μέχρι σήμερα, έγιναν στις αρχές της δεκαετίας του 2000.

Το 2001 οι Βρετανοί επιχειρούν να εγκαταστήσουν κεραίες στις βάσεις, ως μέρος των σχεδιασμών τους για αναβάθμιση των βρετανικών στρατιωτικών επικοινωνιακών κόμβων διεθνώς. Αυτό προκάλεσε την έντονη αντίδραση των κατοίκων στις γύρω περιοχές αλλά και ευρύτερα, που έβλεπαν να υποβαθμίζονται οι ζωές τους και να επηρεάζονται ακόμα περισσότερο αρνητικά από την παρουσία και τις δραστηριότητες των βάσεων.

Στις μαζικές και συγκρουσιακές κινητοποιήσεις που έγιναν τότε, δυναμική παρουσία είχε ο αναρχικός πυρήνας Κύπρου. Ο πυρήνας τόνιζε στις σχετικές

προκηρύξεις και παρεμβάσεις ότι εκτός από τις κατασκοπευτικές και επιβλαβείς για την υγεία κεραίες, εξίσου σημαντικός και καθοριστικός είναι ο ρόλος των Βάσεων, στους πολέμους και τις μαζικές σφαγές που διεξάγονταν ήδη ή προετοιμάζονταν από τους ιμπεριαλιστές (Αφγανιστάν, Ιράκ).

Στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν χιλιάδες λαού και πολλοί από τους διαδηλωτές αντιμετώπισαν την καταστολή των στρατιωτικών και αστυνομικών δυνάμεων, όταν προσπάθησαν να κόψουν την περίφραξη στην περιοχή όπου Βρετανοί επιχειρούσαν να εγκαταστήσουν γιγαντιαίες κεραίες. Όταν τα συνεργεία άρχισαν εργασίες για τη δημιουργία των βάσεων της κεραίας, ο κόσμος προσπαθούσε με κάθε τρόπο να το εμποδίσει και ξέσπασαν άγριες συγκρούσεις. Αρκετοί τραυματίστηκαν από τον στρατό και τους μπάτσους, ενώ κάποιοι συνελήφθησαν. Σύμφωνα με τους βρετανούς, τραυματίστηκαν και δεκάδες στρατιώτες τους όπως και μπάτσοι των βάσεων, ενώ καταστράφηκαν αρκετά αστυνομικά και στρατιωτικά οχήματα. Οι ίδιοι, όπως και δημοσιογράφοι και πολιτικοί, χαρακτήρισαν τις οργισμένες διαδηλώσεις, ως τα σοβαρότερα επεισόδια που έχουν σημειωθεί από την ανεξαρτησία της Κύπρου.

Το 2002 οι βρετανοί χρησιμοποίησαν ως πρόσχημα για την συμμετοχή τους στον πόλεμο κατά του Ιράκ και την χρήση των βάσεων τους στην Κύπρο ως ορμητήριο, τον ισχυρισμό ότι η Κύπρος ήταν ενδεχόμενος στόχος που μπορούσε να πληγεί από τα υποτιθέμενα όπλα μαζικής καταστροφής του Ιράκ.

Στις μαζικές αντιπολεμικές και αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις που έγιναν τότε, σύντροφοι από τον αναρχικό πυρήνα συνελήφθησαν αφού είχαν ήδη στοχοποιηθεί για την δράση τους. Μάλιστα δικάστηκαν από αγγλικό δικαστήριο εντός των βάσεων, που τους επέβαλε ποινή φυλάκισης με αναστολή, με κατηγορίες για επίθεση εναντίον αστυνομικών και συμμετοχή σε παράνομη συνάθροιση! Δηλαδή οι βρετανικές βάσεις, παρά το ότι είναι στρατιωτικές βάσεις, διατηρούν πολιτικά δικαστήρια, αστυνομία και τελωνείο.

Το 2004, αν ψηφιζόταν το περιβόητο σχέδιο Ανάν, οι Βρετανοί όχι μόνο διασφάλιζαν την παρουσία και κυριαρχία των βάσεων τους στην Κύπρο, αλλά μπορούσαν να αποτρέψουν το κυπριακό κράτος από το να προσφύγει σε οποιοδήποτε διεθνές δικαστήριο ή τρίτο μέρος για διευθέτηση των όποιων διαφορών. Μάλιστα μπορούσαν να επεκτείνουν την έκταση των βάσεων μέσω διεκδικήσεων από τις ΑΟΖ.

Τα επόμενα χρόνια οι βάσεις αποτελούσαν σταθερά ορμητήριο πολεμικών επιχειρήσεων, όπως για παράδειγμα στην επίθεση του NATO στην Λιβύη.

Ακόμα και η «αριστερή» κυβέρνηση Χριστόφια την περίοδο 2008-13 υποτάχθηκε πλήρως στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς των βρετανών και την κυριαρχία των βάσεων. Μπορεί να είχε χαρακτηρίσει παλιότερα ο Χριστόφιας τις βρετανικές βάσεις στην Κύπρο «αποικιοκρατική κληίδα αίματος», όμως από την πρώτη του συνάντηση ως πρόεδρος με τους βρετανούς, δήλωσε ότι οι βάσεις είναι «αναπόσπαστο τμήμα της εγκαθίδρυσης της Κύπρου και ένα πρόβλημα που θα λυθεί από τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας...»

Στην σημερινή συγκυρία όπου οι πολεμικές μηχανές των ιμπεριαλιστών ζεσταίνονται και προετοιμάζονται για νέες συγκρούσεις με εστία επέμβασης τη Μέση Ανατολή, οι βάσεις αναβαθμίζονται συνεχώς στα πλαίσια της αξιοποίησης τους ως ορμητήριο για τις στρατιωτικές δραστηριότητες του βρετανικού στρατού σε πολεμικές επιχειρήσεις.

Ειδικότερα στον πόλεμο που διεξάγεται κατά του Συριακού λαού, οι επιθέσεις των βρετανών γίνονται με την ενεργό συμμετοχή και υποστήριξη της κυβέρνησης Αναστασιάδη, αφού παρέχει διευκολύνσεις, εδάφη, ύδατα και εναέριο χώρο, για τις επιθέσεις εναντίον του συριακού κράτους. Η Κύπρος καθίσταται άμεσα εμπλεκόμενη στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην περιοχή, αφού η κυβέρνηση ευθυγραμμίζεται πλήρως με την πολιτική ΗΠΑ – NATO – ΕΕ.

Ο ρόλος των βρετανικών βάσεων στην Κύπρο στον πόλεμο κατά της Συρίας είναι πολύμορφος, καθώς όπως αποκάλυψαν αγγλικές εφημερίδες, το κατασκοπευτικό ραντάρ (ηλεκτρονικού πολέμου και υποκλήπων) που λειτουργεί στο Τρόδος παρακολουθεί τις κινήσεις του συριακού στρατού και δίνει πληροφορίες στις ΗΠΑ και την Τουρκία και μέσω αυτών σε δυνάμεις όπως ο Ελεύθερος Συριακός Στρατός (FSA) όπως δήλωσαν και στελέχη του.

Το τελευταίο διάστημα με τους βομβαρδισμούς της Συρίας από ΗΠΑ, Βρετανία και Γαλλία, έγιναν στην Κύπρο μια σειρά από αντιπολεμικές – αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις, στις οποίες συμμετείχαμε σαν συλλογικότητα είτε ως παρέμβαση, είτε με πιο οργανωμένη συμμετοχή, ανάλογα με τα καλέσματα και τις διεργασίες που έγιναν.

Επίκεντρο των κινητοποιήσεων ήταν οι βρετανικές βάσεις Ακρωτηρίου, από τις οποίες ξεκινούν και οι επιθέσεις κατά της Συρίας. Αναρτήσαμε εκεί ένα μεγάλο πανό που έγραφε: ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΡΙΑ – ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ.

Στην πιο πρόσφατη κινητοποίηση που ήταν και η πιο μαζική, συμμετείχαν και αριστερές τουρκοκυπριακές οργανώσεις. Έτσι μπήκε ένα μικρό λιθαράκι σε αυτό που λέγαμε, ότι ένα συνειδητοποιημένο, διεθνιστικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, ταξικό στη βάση και δικαιοδικό στη μορφή, πρέπει να παλέψει για την άμεση απομάκρυνση των βάσεων από την Κύπρο, καθώς πιστεύουμε ότι αποτελούν (οι βάσεις) ένα από τα κύρια συστατικά της ουσίας του Κυπριακού ζητήματος, δείχνοντας ξεκάθαρα την οργανική σύνδεση που υπάρχει μεταξύ αυτού και του ιμπεριαλισμού.

Λεφτά υπάρχουν για εξοπλισμούς!

Σύμφωνα με έκθεση του Διεθνούς Κέντρου της Βόννης (BICC), η Ελλάδα είναι παγκοσμίως η 10η πιο στρατιωτικοποιημένη χώρα στον κόσμο. Φυσικά, η ακρίβεια αυτών των ταξινομήσεων ελέγχεται, καθώς λαμβάνει υπόψη περισσότερο σχετικούς δείκτες και όχι απόλυτα μεγέθη, παρ' όλη αυτά όμως παρέχουν σημαντικές ενδείξεις που πρέπει να ληφθούν υπόψη. Η Ελλάδα, υπερβαίνοντας κατά πολύ το στόχο του 2% που έθεσε η σύνοδος του NATO στην Ουαλία το 2014 μετά από πίεση των ΗΠΑ, και μάλιστα μεσούσης της οικονομικής κρίσης, ξόδεψε το 2017 για "αμυντικές" δαπάνες το 2,36% του ΑΕΠ της. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του NATO οι στρατιωτικές δαπάνες της Ελλάδας διαμορφώθηκαν για την περσινή χρονιά στα 5,845 δισεκατομμύρια δολάρια. Και σα να μην έφταναν τόσα πεταμένα λεφτά στη μαύρη τρύπα της πολεμικής βιομηχανίας, τον περασμένο Απρίλη επισφραγίστηκε και η συμφωνία με τις ΗΠΑ για την αναβάθμιση 85 μαχητικών αεροσκαφών F-16 της ελληνικής Πολεμικής Αεροπορίας, γεγονός που θα κοστίζει 1,2 δισ. δολάρια. Σύμφωνα με το Αμερικανικό Υπουργείο Άμυνας: «Αυτή η προτεινόμενη πώληση θα συμβάλει στην επίτευξη των στόχων εξωτερικής πολιτικής και εθνικής ασφάλειας των ΗΠΑ, συμβάλλοντας στη βελτίωση της ασφάλειας ενός συμμάχου του NATO που αποτελεί σημαντικό εταίρο για την πολιτική σταθερότητα και την οικονομική πρόοδο στην Ευρώπη. Η αναβάθμιση των αεροσκαφών F-16 σε F-16 Block V θα ενισχύσει την ικανότητα της Ελληνικής Πολεμικής Αεροπορίας να υποστηρίξει το NATO και να παραμείνει διαλειτουργική με τις ΗΠΑ και τη συμμαχία. Θα βοηθήσει επίσης την Ελλάδα να διατηρήσει τις επιχειρησιακές δυνατότητές της στο μέλλον, μειώνοντας έτσι την απειλή που δημιουργούν οι εχθροί της συμμαχίας στις ΗΠΑ και στο NATO».

Λεφτά υπάρχουν όμως και για "ειρηνευτικές αποστολές". Σύμφωνα με το Γενικό Επιτελείο Εθνικής Άμυνας: «Η Ελλάδα ως πλήρες μέλος του ΟΗΕ, του NATO, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και άλλων Διεθνών Οργανισμών, συμμετέχει σε Ειρηνευτικές Επιχειρήσεις με ιδιαίτερη έμφαση σ' αυτές που λαμβάνουν χώρα σε περιοχές άμεσου ενδιαφέροντος, όπως είναι τα Βαλκάνια και η ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής [...] Οι Επιχειρήσεις Υποστήριξης της Ειρήνης, στις οποίες συμμετείχε ο Ελληνικός Στρατός την τελευταία δεκαετία του 20ου αιώνα και οι οποίες συνεχίζονται στις αρχές του 21ου αιώνα, έχουν καταδείξει πως οι Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις μπορούν γρήγορα και αποτελεσματικά να προσαρμοστούν σε οποιαδήποτε νέα σενάρια και απαιτήσεις, που απασχολούν τη Διεθνή Κοινότητα». Η Ελλάδα τη στιγμή αυτή συμμετέχει σε 13 αποστολές: 1) Στην ευρωενωστική επιχείρηση ATALANTA στο Κέρας της Αφρικής για την καταστολή της πειρατείας 2) Στην επιχείρηση UNIFIL στον Λίβανο, που ουσιαστικά στοχεύει στον αφοπλισμό της Χεζμπολάχ 3) Στην ευρωενωστική επιχείρηση Althea στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη 4) Στη νατοϊκή επιχείρηση Joint Enterprise στο Κόσοβο 5) Στο νατοϊκό στρατηγείο NHQ Skopje στη FYROM 6) Στην επιχείρηση Resolute Support Mission στο Αφγανιστάν 7) Στην νατοϊκή "αντιτρομοκρατική" επιχείρηση Active Endeavour 8) Στην αμερικανική επιχείρηση Enduring Freedom στην Κεντρική Ασία 9) Στη νατοϊκή επιχείρηση Standing NATO Maritime Group (SNMG-2), η οποία από τις 27 Φεβρουαρίου 2016 επεκτάθηκε και στο Αιγαίο: «στο πλαίσιο απαγόρευσης των παράνομων μεταναστευτικών ροών» 10) Στην επιχείρηση SNMCMG-2 (Standing NATO Mine Countermeasures Group 2), που παρέχει στο NATO συνεχή αντιναρκική ναυτική υποστήριξη 11) Στην επιχείρηση EUTM MALI, στην οποία η ΕΕ: «στηρίζει την κυβέρνηση του Μάλι (σ.σ. στη Δυτική Αφρική) για την αποκατάσταση της σταθερότητας και της ασφάλειας» 12) Στην επιχείρηση "Σύνδεσμος Βελιγράδι" και 13) Στην ευρωενωστική επιχείρηση EUNAVFOR MED sophia.

Εύλογα προκύπτει το ερώτημα: γιατί η Ελλάδα, παρά το μικρό της μέγεθος και την οικονομική της χρεοκοπία, συμμετέχει από τη μία στην κούρσα εξοπλισμών και από την άλλη σε τόσες "ειρηνευτικές αποστολές" στα πέρατα του κόσμου; Το πλαίσιο της εξαρτημένης ανάπτυξης και της ανισόμετρης/ιεραρχημένης συνεργασίας προϋποθέτει -μεταξύ άλλων- και την στρατιωτική ενσωμάτωση της χώρας στη σχεδιαζόμενη πολιτική των μεγάλων δυνάμεων. Η Ελλάδα χρησιμοποιείται ως εξάρτημα -κυριολεκτικά και μεταφορικά- της ασκούμενης πολιτικής των ισχυρών ιμπεριαλιστικών κέντρων και ο προκύπτων συσχετισμός δύναμης επιτρέπει στην ελληνική αστική τάξη να κερδίσει το μερίδιο που της αναλογεί από το μοίρασμα της πίτας. Με τα λόγια του πρώην υπουργού Άμυνας Ευάγγελου Βενιζέλου: «Γιατί είμαστε στο Αφγανιστάν, στο κέρας της Αφρικής; Πρωτίστως γιατί έτσι διασφαλίζουμε υπέρ ημών το συσχετισμό δυνάμεων που μας ενδιαφέρει στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο και ευρύτερα στη Νοτιοανατολική Ευρώπη (...) Διότι αν δεν ήμασταν, στην πραγματικότητα θα προκαλούσαμε εν δυνάμει βλάβη στον περιφερειακό συσχετισμό και στην προστασία των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο. Διότι υπάρχει αντανάκλαστική επιρροή, την οποία πρέπει να παρακολουθούμε και που είναι οφθαλμοφανής».

“Να επιτεθούμε στα αφεντικά και τους πολέμους τους” για τους αγώνες ενάντια στον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό στην Ιταλία

Τιο διεθνιστικό από το ν' αγωνίζεσαι στον ίδιο σου τον τόπο και παντού, για τη λευτεριά των λαών του κόσμου όλου; Με κεντρικό γνώμονα το παραπάνω ερώτημα και στα πλαίσια των διεθνών επαφών της, η Ταξική Αντεπίθεση εδώ και πάνω από ένα χρόνο ανέπτυξε μια πολιτική σχέση με συντρόφους και συντρόφισσες από την Ιταλία, πιο συγκεκριμένα από την κατάληψη Panetteria στη συνοικία Lambrate του Μιλάνου. Πρώτοι καρποί αυτής της συνάντησης αποτέλεσαν οι εκδηλώσεις που διοργανώθηκαν τόσο εδώ στην Αθήνα, όσο και στο Μιλάνο, με τη συμμετοχή μελών των δύο συλλογικοτήτων -όπου και δόθηκε η ευκαιρία για ανταλλαγή ενημέρωσης αλληλά και πολιτικών θέσεων και απόψεων, σχετικά και με τα πολιτικά καθήκοντα αγώνα που προκύπτουν από τα πυκνά σύννεφα του πολέμου, τα οποία σκεπάζουν όλο και πιο βαριά τη Μέση Ανατολή και την ευρύτερη περιοχή της ΝΑ Μεσογείου. Από αυτή τη ζύμωση, προέκυψε από την πλευρά μας και μέσα από το Αντιιμπεριαλιστικό Μέτωπο, η πρόταση για την απόπειρα συνδιοργάνωσης μιας διεθνιστικής κινητοποίησης, μιας Διεθνούς Καμπάνιας Αντιπολεμικής - Αντιιμπεριαλιστικής Δράσης.

Ακολουθεί η μετάφραση δύο σχετικών αναρτήσεων από το panetteriaoccupata.noblogs.org.

ΝΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΟΥΜΕ ΜΙΑ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Κατά τη διάρκεια των πρώτων χρόνων της δεκαετίας του '90 υλοποιείται η αναβάθμιση των αμερικάνικων βάσεων που βρίσκονται εγκατεστημένες στο νησί της Κρήτης στην Ελλάδα, με σκοπό τη μετατροπή του νησιού σ' ένα αεροπλανοφόρο, στραμμένο προς τη Μέση Ανατολή. Η αναδιοργάνωση της ξένης στρατιωτικής παρουσίας στην Ελλάδα, ιδιαίτερα του ΝΑΤΟ προκαλεί άμεσα μια σειρά από διαδηλώσεις και -διάχυτες στον πληθυσμό- διαμαρτυρίες.

Σήμερα, η βάση του ΝΑΤΟ που βρίσκεται εγκατεστημένη στην περιοχή της Σούδας, κοντά στην πόλη των Χανίων, αντιπροσωπεύει ακόμα ένα στρατηγικό σημείο για την τρέχουσα επιθετική στρατηγική του ΝΑΤΟ προς τις χώρες της Μέσης Ανατολής και από αυτή τη βάση ξεκίνησαν τα βομβαρδιστικά τις πρώτες μέρες του περασμένου Απριλίου που χτύπησαν τη Συρία. Την ίδια στιγμή, είναι ζωντανό ένα έντονο αίσθημα εχθρότητας απέναντι σ' αυτή τη στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ. Οι σύντροφοι του Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου στην Ελλάδα, στην παρούσα συνθήκη του διαρκούς ιμπεριαλιστικού πολέμου, πρότειναν την ανάπτυξη μιας καμπάνιας, η οποία εκκινώντας από μια κινητοποίηση ενάντια στη βάση της Σούδας θα επεκτείνει την πρωτοβουλία αγγίζοντας κι άλλα εδάφη, ανάμεσα στα οποία και το ιταλικό.

Σήμερα, μπορούμε να μιλάμε για μια Μεσόγειο του Πολέμου, σ' αυτήν τη γεωπολιτική περιοχή η παρουσία του ΝΑΤΟ είναι ο κοινός παρανομαστής για όλες τις χώρες του μπλοκ της ΕΕ, τόσο εκείνων που βρέχονται από τη Μεσόγειο όσο κι εκείνων της υπόλοιπης Ηπείρου. Το ΝΑΤΟ μέσα από τη διαδικασία διαχείρισης της κρίσης μέσω του ιμπεριαλιστικού

πολέμου, αναπτύσσεται προς την Ανατολική Ευρώπη και προς το Νότο της Μεσογείου. Γι' αυτό μπορούμε να πούμε ότι η κινητοποίηση ενάντια στο ΝΑΤΟ μετατρέπεται στο αντικειμενικά ενοποιητικό πεδίο, εκεί όπου καθίσταται χειροπιαστή η διεθνιστική επαναστατική δράση. Ενοποιημένη είναι η αντίθεση στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, του οποίου ηγούνται οι ΗΠΑ-ΕΕ, οι μεγαλύτεροι υπεύθυνοι και υποκινητές συγκρούσεων και εθνοτικών-θρησκευτικών-φασιαστικών αντιπαραθέσεων, και μέσω της σχέσης με τη σιωνιστική οντότητα. Αυτοί είναι οι κύριοι υπεύθυνοι της Μεσανατολικής σύγκρουσης, του επανακαθορισμού των "κρατικών" μορφωμάτων, του επανασχεδιασμού ενός νέου χάρτη εκμετάλλευσης και καταπίεσης, προς όφελος των Ευρω-Αμερικάνικων επιχειρήσεων, εμβαθύνοντας τη σχέση υποταγής κέντρου-περιφέρειας. Παράλληλα είναι οι βασικοί υπεύθυνοι για τη μετατροπή της Μεσογείου σε θάλασσα πολέμου.

Στις 15 Απρίλη συναντηθήκαμε στην Κατειλημμένη Panetteria στο Μιλάνο για ν' απαντήσουμε στην πρόταση των συντρόφων από την Ελλάδα και να βάλουμε τις βάσεις για μια κοινή καμπάνια ενάντια στις βάσεις του ΝΑΤΟ και τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ. Αυτό θα είναι κι ένα από τα σημεία που θα χαρακτηρίσει τη διεθνή συνάντηση που θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα στις 1 και 2 Ιούνιο 2018. Για την πραγματοποίηση της εδώ στην Ιταλία, σκεφτήκαμε ότι πρέπει να ξεκινήσουμε προτείνοντας αυτή τη διαδρομή σ' εκείνες τις καταστάσεις όπου ήδη κινητοποιούνται και πραγματώνουν μια υπαρκτή κριτική στην στρατιωτική παρουσία στα εδάφη, και μ' ιδιαίτερο τρόπο στο κίνημα ενάντια στις βάσεις στη Σαρδηνία. Κατά τη διάρκεια του διημέρου στο Cagliari [της Σαρδηνίας] "ενάντια στη RWM" (γερμανική πολυεθνική με ιταλική έδρα στο Ghedi και παραγωγή βομβών στο Domusnovas), προτείναμε την οργάνωση στο νησί, το

ερχόμενο φθινόπωρο -κατά τη διάρκεια των περιοδικών στρατιωτικών ασκήσεων- μιας ημέρας κινητοποίησης, σε επαφή και σχέση με παρόμοιες πρωτοβουλίες στο νησί της Κρήτης, συμπεριλαμβάνοντας την σε μια κοινή καμπάνια διεθνών πρωτοβουλιών ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο που καθοδηγείται από το ΝΑΤΟ. Η πρόταση που νοιώθουμε ότι πρέπει να κάνουμε σ' όλους εκείνους που αντιπαρατίθενται στον πόλεμο είναι η ανάπτυξη μιας "διεθνούς καμπάνιας", όπου θ' αναπτυχθεί η ζύμωση και πρωτοβουλίες στα διάφορα εδάφη (συνελεύσεις, συγκεντρώσεις, πορείες κλπ), όπου το ΝΑΤΟ είναι παρόν, έτσι ώστε να φτάσουμε σε μια κοινή πρωτοβουλία στη Σαρδηνία. Η παρουσία του ΝΑΤΟ αφορά όλα τα εδάφη. Στη Ρώμη, στη συνοικία Centocelle, θέλουν να επεκτείνουν τη στρατιωτική περιοχή για να κατασκευάσουν το λεγόμενο "Ιταλικό Πεντάγωνο", καταπατώντας μια πράσινη έκταση της πόλης. Ενάντια σ' αυτήν την εντεινόμενη στρατιωτικοποίηση του εδάφους αναπτύσσονται κινητοποιήσεις και στις 2/6 θα πραγματοποιηθεί μια διαδήλωση καλεσμένη από Επιτροπές και οργανώσεις που θα κατέβουν στο δρόμο για την υπεράσπιση του αρχαιολογικού πάρκου του Centocelle. Μόνο στη Λομβαρδία, επισημαίνουμε την παρουσία της αεροπορικής βάσης του Ghedi (Brescia) όπου βρίσκονται από τις ΗΠΑ, οι πυρηνικές κεφαλές για τα αεροπλάνα της βάσης ή της εγκατάστασης στο Solbiate Olona, όπου φιλοξενείται το νατοϊκό γενικό επιτελείο των σωμάτων ταχείας επέμβασης. Αυτά είναι μόνο μερικά από τα παραδείγματα των 120 βάσεων που υπάρχουν στο ιταλικό έδαφος, οι οποίες και μπορούν να χωριστούν σε τέσσερα είδη βάσεων: "1) Βάσεις και υποδομές που έχουν παραχωρηθεί προς χρήση στις ΗΠΑ, με βάση τις μουσικές συμφωνίες στις 29/6/1951 και τις 20/10/1954. Με βάση αυτές τις συμφωνίες, και μόνο θεωρητικά, οι εγκαταστάσεις βρίσκονται υπό ιταλικό έλεγχο και οι διοικήσεις των ΗΠΑ έχουν το στρατιωτικό έλεγχο του υλικού και των επιχειρήσεων. 2) Βάσεις του ΝΑΤΟ, με βάση τις συμφωνίες της Ατλαντικής Συμμαχίας. 3) Ιταλικές Βάσεις "επιστρατευμένες" για τη συμμετοχή στο ΝΑΤΟ, δηλαδή παραχωρημένες σε χρήση στο υπερατλαντικό στρατιωτικό μπλοκ, με βάση τις συμφωνίες της Ατλαντικής Συμμαχίας. 4) Μεικτές Βάσεις (ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, Ιταλία), με βάση τις προαναφερόμενες μουσικές συμφωνίες και τις συμφωνίες της Ατλαντικής Συμμαχίας".

Σ' αυτή τη σύντομη παράθεση δεν είναι δυνατό να μην αναφερθούν οι βάσεις στη Sigonella και το Muos στη Σικελία, το κέντρο επιχειρήσεων του ΝΑΤΟ για το ανατολικό μέτωπο, το παρατηρητήριο της Ατλαντικής Συμμαχίας για τη Μέση Ανατολή, τη βόρεια και την υποσαχάρια Αφρική με έδρα στη δημοτική περιοχή του Giugliano, στην τοποθεσία Lago Patria, κοντά στη Νάπολη καθώς και τη βάση του Aviano (Pordenone). Μια ευρύτατη παρουσία του στρατιωτικού μηχανισμού με διάφορες μορφές, όλες όμως ενταγμένες στην ίδια στρατηγική εξαγωγής μέσω του πολέμου μιας νέας αποικιακής κυριαρχίας, από την πλευρά των ιμπεριαλιστικών πόλων ΗΠΑ και ΕΕ προς άλλες περιοχές του κόσμου.

Οι σύντροφοι από το Αντιιμπεριαλιστικό Μέτωπο μας παρακινούν μ' αυτήν την πρόταση "να οργανώσουμε συντονισμένες καμπάνιες και δράσεις, να οργανώ-

Μιλάνο 5/5/18

σομε μια καμπάνια ενάντια στον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ και τις βάσεις του ΝΑΤΟ", να οικοδομήσουμε ένα κοινό μέτωπο αγώνα, μια κινητοποίηση που μπορεί να ισχυροποιήσει ένα διεθνές ταξικό κίνημα. Η συνεισφορά στην αντίσταση ενάντια στα ιμπεριαλιστικά σχέδια κατακερματισμού και βαλκανοποίησης, πείνας και καθυπόταξης, μπορεί να είναι ένα βήμα προς μια γέφυρα ανάμεσα στις ακτές της Μεσογείου που θα επιτρέψει την οικοδόμηση μιας σχέσης με τις υπάρχουσες ταξικές και αντιιμπεριαλιστικές εμπειρίες. Μετά τη συνάντηση στο Μιλάνο πιστεύουμε ότι είναι η σωστή στιγμή για να το κάνουμε. Δώσαμε ένα νέο ραντεβού στις 1-2/6/18 στην Αθήνα όπου και θα συζητήσουμε και γι' αυτό.

Μιλάνο, 15 Μάρ 2018

ΥΓ: Κατά τη διάρκεια της συνάντησης έγινε μια παρουσίαση της εμπειρίας του Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου και μια ενημέρωση για την κατάσταση στην Τουρκία, όπου οι σύντροφοι (από τους συνδιοργανωτές της πρότασης του Μετώπου) πρέπει ν' αναμετρούνται μ' ένα κοινωνικό σύστημα όλο και πιο αυταρχικό και χτυπιούνται από μια ισχυρότατη κυβερνητική καταστολή, τόσο στο τουρκικό έδαφος όσο και στο εξωτερικό. Σκιαγραφήθηκε ένα πλαίσιο του κινήματος ενάντια στον πόλεμο στις ΗΠΑ, όπου και εκεί έχουν διοργανωθεί εκδηλώσεις και πολυάριθμες διαδηλώσεις, τόσο για την αλληλεγγύη στην παλαιστινιακή αντίσταση, όσο και ενάντια στο ΝΑΤΟ και τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ, ενώ τόσο κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, όσο και το φθινόπωρο θα διοργανωθούν νέες κινητοποιήσεις. Συζητήθηκε το πόσο σημαντική είναι η διασύνδεση της κινητοποίησης ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο σ' ένα ευρύτερο πλαίσιο, στο πλαίσιο της κρίσης, στη συνεχή διερεύνηση του συσχετισμού της με τους υπόλοιπους αγώνες που διεξάγονται στο σήμερα, από εκείνους των εργαζομένων μέχρι εκείνους για την κάλυψη των αναγκών, όπως η στέγη, αλλά κι εκείνους ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή.

ΣΑΒΒΑΤΟ 5 ΜΑΗ: ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΙΣ 15.00 ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΝΙ, ΤΙΣ ΛΗΛΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΗΣ

η πορεία θα ολοκληρωθεί στη συμβολή των οδών Imbonati και Bivio

Να επιτεθούμε στα αφεντικά (πρώτα στους Ιταλούς)

Πόλεμος στο εξωτερικό και στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας σημαδεύουν όλο και πιο έντονα το παρόν μας. Για να διατηρηθούν ειρηνευμένα τα "μετόπισθεν" ενώ κυβερνήσεις και πολυεθνικές εξαπολύουν τη ληλασία τους στην Αφρική, ως προέκταση του ανταγωνισμού τους στην Ευρώπη, τα αφεντικά δίνουν αέρα στα ρατσιστικά πανιά του πολέμου μεταξύ των φτωχών. Ένας αέρας που ενισχύει τον πολυληλασιασμό των -ολλοένα και πιο νομιμοποιημένων και προστατευόμενων- νεοφασιστικών ομάδων.

Η ιταλική κυβέρνηση χρηματοδοτεί τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Λιβύη και τα τάγματα που τα διαχειρίζονται, η ΕΝΙ και άλλες επιχειρήσεις προσπαθούν να διατηρήσουν και να επεκτείνουν τις δουλειές τους, χρησιμοποιώντας οποιαδήποτε φράξια του τοπικού πολέμου, περιλαμβανομένων και των τζιχαντιστών.

Παράλληλα το ντόπιο κεφάλαιο, με τον εντοπισμό νέων κοιτασμάτων φυσικού αερίου, ανοίγει σενάρια με χώρες άμεσα εμπλεκόμενες στον πόλεμο στη Συρία, αφήνοντας να φανεί ένας ακόμα πιάσος σημαντικός ρόλος της Τουρκίας στον περιορισμό των προσφύγων, όπως επίσης και του Ισραήλ ως μαντρόσκυλο της Μεσογείου.

Η εργατική δύναμη των μεταναστών που προέρχονται από λεηλατημένα εδάφη εξασφαλίζει ένα στρατό εργαζομένων σε καθεστώς εκβιασμού και τρόμου, εγγυάται κέρδη με χαμηλό κόστος και καθιστά εφικτή την καθυπόταξη και των ντόπιων προλετάρων σε ολλοένα και πιο επισφαλείς συνθήκες ζωής.

Ο ρατσισμός του Κράτους δηλώνει ανοιχτά ότι για να σωθεί η δημοκρατία πρέπει να εγκλιώσει τους μετανάστες στα σπίτια τους. (Εξαιρέση γίνεται για εκείνους προς επιλογή από το δικό μας καπιταλισμό).

Ενώ η διεθνής πολιτική ληστείας ξεβράζει και εδώ τα προϊόντα της, από την εκμετάλλευση μέχρι τις περιβαλλοντικές καταστροφές (βλέπε αγωγή ΤΑΡ), στο Νίγηρα διευρύνεται η κοινωνική σύγκρουση ενάντια στις δυτικές αποστολές.

Είναι ολλοένα και πιο επιτακτικό να συζητήσουμε για τον καιρό που κάνει, να επανεκκινήσουμε την πρακτική της διεθνιστικής αλληλεγγύης και να συμπαραταχθούμε με τους λόγους εκείνων που αγωνίζονται ενάντια στην ιταλική αποικιοκρατία.

Γι' αυτό το λόγο καλούμε όλες και όλους που θέλουν ν' ανοίξει και πάλι η κοινωνική σύγκρουση έξω και ενάντια από κάθε θεσμικό συμβιβασμό, στη διαδήλωση του Μιλάνου.

Μ' αφορμή την περικόκλωση στην Κύπρο, από 6 τουρκικά πολεμικά πλοία του πλοίου Sairam 1200 της ΕΝΙ, και την εντολή της εταιρίας να αναστολή των εργασιών του γεωτρήσανου για εξόρυξη πετρελαίου και υδρογονανθράκων. Λίγα από τα έργα και τις ημέρες ενός από τους μονοπωλιακούς ομίλους που εδώ και δεκαετίες ματώνει την καπιταλιστική περιφέρεια, και ιδιαίτερα τη Λιβύη, σε μια αφίσα συντρόφων-συντροφισσών που κυκλοφόρησε στα πλαίσια της αντιληροφόρησης και του τοπικού αγώνα που δίνεται στην ανατολική Ρώμη, ενάντια στην επαναλειτούργια βάσης στρατιωτικών ασκήσεων, δοκιμών και αεροπορικής βάσης για drones στην περιοχή του Centocelle.

Η ΕΝΙ είναι ιταλική πετρελαιοειδή επιχείρηση που ιδρύθηκε το 1953 υπό κρατικό έλεγχο και στη συνέχεια ιδιωτικοποιήθηκε. Οι δραστηριότητες ληλασίας και θανάτου αφορούν τόσο μακρινά εδάφη (όπως το Δέλτα του Νίγηρα) όπως και κοντινά (η SNAM, πρώην εταιρεία του ομίλου ΕΝΙ, συμμετέχει στην κατασκευή του αγωγού ΤΑΡ, ο τερματικός σταθμός του οποίου προβλέπεται να κατασκευαστεί στην Puglia). Η παρουσία της ΕΝΙ στη Λιβύη χρονολογείται από το 1959. Το πραξικόπημα των λεγόμενων ελεύθερων στρατηγών (ανάμεσα τους και ο Καντάφι) υποστηρίχτηκε από τις ιταλικές μυστικές υπηρεσίες. Η ανταμοιβή δόθηκε αμέσως μετά, με την παραχώρηση από τη νέα κυβέρνηση στο εξάδο σκυλή [το σύμβολο του πετρελαιοειδούς κοίλοσού] ενός κομματιού της ανατολικής Σαχάρας. Από τότε η έκταση που ελέγχεται από την ΕΝΙ έχει αυξηθεί γεωμετρικά: σήμερα ελέγχει μια έκταση 26.635 τετρ. χλμ. Είναι μια από τις λίγες εταιρείες που "επιβίωσαν" μετά τις εξεγέρσεις στη Λιβύη το 2011 και αυτή την στιγμή αποτελεί τον μοναδικό εξαγωγέα πετρελαίου και αερίου στην περιοχή της Τρίπολης, χάρη στις συμφωνίες που έχει κλείσει με τις τοπικές μιλίτισες, οι οποίες με χρηματικά ανταλλάγματα, προσφέρουν ένοπλη περιφρούρηση των πετρελαιοπηγών. Για παράδειγμα, είναι γνωστή η συμφωνία ανάμεσα στην Mellitah Oil and Gas (joint venture της ΕΝΙ και της ΝΟC, λιβυκής πετρελαιοειδούς εταιρίας) και την μιλίτσια της οποίας ηγείται ο al Dabbashi. Η συγκεκριμένη ένοπλη συμμορία είναι η ισχυρότερη στη Sabrata και δραστηριοποιείται στο λαθρεμπόριο όπλων και πετρελαίου καθώς και στην διακίνηση ανθρώπων. Η σημασία που έχει η Λιβύη για την ΕΝΙ πιστοποιείται και από το γεγονός ότι μετά τον [πρωθυπουργό] Gentiloni και τον [υπουργό] Minniti, η τρίτη προσωπικότητα που συναντήθηκε με τον al Serraj ήταν ο διεθνύων σύμβουλος της ΕΝΙ Claudio Descalzi. Αυτός ο τελευταίος φαίνεται ότι βιαζόταν να συναντηθεί τόσο με τον al Serraj όσο και με τον Mustafa Sanalla, νούμερο ένα της μεγαλύτερης λιβυκής πετρελαιοειδούς εταιρείας, μετά την συνάντηση με οικοδεσπότη τον γάλλο πρόεδρο Macron ανάμεσα στον al Serraj και τον βασικό αντιπολιτευτικό Khalifa Haftar. Όπως φαίνεται, οι κυβερνήσεις πάνε κι έρχονται. Η ΕΝΙ μένει.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΠΕΝΤΑΓΩΝΟ...

ΕΝΙ είναι μια εταιρεία πετρελαιοειδών (italiana, nata nel 1953 sotto controllo statale e successivamente diventata privata). I suoi progetti di esplorazione e di morte riguardano territori lontani (come il Delta del Niger) e vicini (Sudan, prima del gruppo Eni e ora società a sé, partecipa alla costruzione del gasdotto TAP, il cui terminale è previsto in Puglia). La sua presenza in Libia data dal 1959. Il colpo di Stato dei colonnelli generali libici (tra cui Gheddafi) è stato appoggiato dai servizi segreti italiani. La compagnia petrolifera è arrivata subito dopo, con la concessione del nuovo governo al campo sciame di una parte del Sahara orientale. Il vertice e disposizione della compagnia petrolifera è da allora cresciuto esponenzialmente: oggi l'Eni controlla una superficie di 26635 chilometri quadrati. È una delle poche aziende ad essere "supervissuta" alle rivolte libiche del 2011 ed è in questa momento l'unica esportatrice di gas e petrolio nella zona della Tripolitania, grazie a diversi accordi stipulati con le milizie locali, le quali, in cambio di denaro, assicurano la protezione armata dei pozzi petroliferi. È noto, ad esempio, l'accordo fra Mellitah Oil and Gas (joint venture fra Eni e NOC, compagnia petrolifera libica) e la milizia capeggiata da al Dabbashi. Questa banda armata è la maggiore di Sabrata, ed è attiva nel contrabbando di armi, petrolio e nel traffico di esseri umani. L'imperatore dell'Eni in Libia è l'italiano dal fatto che, dopo Gentiloni e Minniti, la terza personalità incontrata al Serraj è stato proprio Claudio Descalzi, amministratore delegato dell'Eni. Quest'ultimo pare abbia avuto una certa urgenza di incontrare sia al Serraj che Mustafa Sanalla, numero uno della principale azienda petrolifera libica, dopo l'incontro operato dal presidente francese Macron tra al Serraj e Khalifa Haftar, suo principale oppositore. Come si vede, i governi vanno e vengono. L'Eni resta.

IL PENTAGONO NO...

Απόσπασμα από μια συζήτηση με συντρόφους από την κατάληψη Panetteria του Μιλάνου (Αθήνα, Ιούνης 2017). Δημοσιεύθηκε στο τέταρτο τεύχος (Νοέμβριος 2017) της πολιτικής επιθεώρησης ΜΟΛΟΤ.

[...] Α: Αν' αυτό ακριβώς προκύπτει και η αναγκαιότητα για το ταξικό κίνημα να χτίσει και πάλι τις διεθνείς συνδέσεις του. Μ' αυτή την έννοια, αυτά που ακούσαμε αυτές τις μέρες, π.χ οι παρεμβάσεις των φυλακισμένων συντρόφων, η αναφορά τους στη διασύνδεση της επίθεσης που δέχονται οι σύντροφοι, οι ομάδες, οι αγώνες με τα μέτρα και τα μνημόνια που επιβάλλονται από την ΕΕ στην Ελλάδα, είναι στοιχεία που μας κινούν το ενδιαφέρον. Για την ανοικοδόμηση μιας κοινής διαδρομής ανάμεσα σ' αυτές τις αγωνιστικές δυνάμεις, για τη διασύνδεσή τους στη βάση μιας ταξικής ανάλυσης, πέρα κι έξω από αστικές αντιλήψεις. Στις τοποθετήσεις που ακούσαμε αυτές τις μέρες εδώ στην Αθήνα, βλέπουμε τη δυνατότητα για μια κοινή ταξική-αντιιμπεριαλιστική διαδρομή.

Φ: Όπως επίσης και για την ανάπτυξη ενός γενικού πολιτικού αγώνα που -και σε διεθνές επίπεδο- θα μας επιτρέψει ν' αντιπετεθούμε [...]

Αγωνιζόμαστε για να κάνουμε τους ανθρώπους να θυμούνται

Συνέντευξη με τον Τάσο Κατσαρό, συγγραφέα των βιβλίων “Οι αντάρτες δεν προσκυνούν (μάχες του ΕΛΑΣ και της ΟΠΛΑ στην κατεχόμενη Θεσσαλονίκη)” και “Μια απόφαση μάχομαι μέχρι το τέλος”, που κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Διάδοση.

• Έχεις γράψει δυο βιβλία με ιστορικό περιεχόμενο, αλλά με τα μάτια όχι στραμμένα προς το παρελθόν αλλά προς το μέλλον. Τι θεωρείς πως έχει να μας διδάξει στην παρούσα ιστορική στιγμή η ιστορική εμπειρία της αντίστασης ενάντια στην τριπλή κατοχή αρχικά κι έπειτα ενάντια στον μοναρχοφασισμό και το βρετανικό και αμερικάνικο ιμπεριαλισμό;

Καταρχήν θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για την φιλοξενία που μου κάνατε στην καινούργια αυτή δημιουργία της έντυπης παρέμβασης στην πόλη και εύχομαι αυτή η παρέμβαση να έχει ουσιαστικά αποτελέσματα στους στόχους που βάζετε.

Πολύ σωστά είπατε πως οι δύο ιστορικές μου έρευνες έχουν ως στόχο το να κατορθώσουμε να σχεδιάσουμε κομμάτια από το μέλλον. Και βέβαια, τα βιβλία αυτά είναι στρατευμένα στην Υπόθεση της εργατικής τάξης.

Το ότι εντάσσονται στο χώρο της επαναστατικής Αριστεράς δεν σημαίνει πως κρύβονται κάποια ιστορικά γεγονότα ή πως αλλοιώνονται κάποια άλλα. Απλά θεωρώ πως, όπως στην τέχνη και στη διάνοηση, έτσι και στην ιστορική έρευνα υπάρχουν δύο κατηγορίες ανθρώπων που αντιπροσωπεύουν δύο διαφορετικούς κόσμους. Αυτοί που γράφουν για να κάνουν τον κόσμο να θυμάται και αυτοί που γράφουν για να κάνουν τον κόσμο να ξεχνά. Και οι μεν και οι δε είναι στρατευμένοι, σε διαφορετικά όμως στρατόπεδα. Οι δεύτεροι, οι θιασώτες της Τέχνης για την Τέχνη, που απαξιώνουν, όπως ήλνε, τη στρατευμένη Τέχνη και θεωρούν τους εαυτούς τους ελεύθερους και ανεξάρτητους, που δημιουργούν ανεπηρέαστοι τα έργα τους, είναι αυτοί που τους ανοίγουν οι πόρτες διάπλατα σε επιδοτήσεις από Ευρωπαϊκά προγράμματα και υπουργεία. Οι παραπάνω είναι στρατευμένοι στο πλευρό των καπιταλιστών, διότι επιδιώκουν να κάνουν τον κόσμο να ξεχνά. Υπό αυτήν την έννοια, αν και εγώ έκανα μια καταγραφή των δολοφονιών της κατοχικής περιόδου στη Θεσσαλονίκη και κατέληγα στο συμπέρασμα ότι είναι κακή η βία από όπου και αν προέρχεται, χωρίς να εξετάσω σοβαρά τις αιτίες και τα συμφέροντα που οδηγούσαν τους ανθρώπους στη βία, θα κατατασσόμουν και εγώ ανάμεσα σε όσους επιδιώκουν τη λήθη.

Η άλλη κατηγορία, οι καλλιτέχνες και οι διανοούμενοι της τάξης μας, οι εργάτες του πνεύματος που δεν θεωρούν τον εαυτό τους κάτι διαφορετικό από το σύνολο της τάξης, παλεύουν δυστυχώς μόνοι, χωρίς να έχουν κατορθώσει να δημιουργήσουν μια πολιτιστική συλλογικότητα, πόσο μάλλον να ενταχθούν σε μία πολιτική. Αυτοί οι άνθρωποι, οι περισσότεροι άγνωστοι ακόμη και σε εμάς, προσπαθούν εξατομικευμένα να συνδυάσουν το κομμάτι της επιβίωσης με αυτό της δημιουργίας της προλεταριακής τέχνης. Είναι αυτοί που αγωνίζονται για να κάνουν τους ανθρώπους να θυμούνται.

Θεωρώ πως το ότι εμείς σήμερα υπάρχουμε έχοντας διαμορφωμένη μια αντικαθεστωτική και επαναστατική κουλτούρα έχει ακριβώς να κάνει με τους πολύ σημαντικούς αγώνες που έδωσαν οι πολιτικοί μας πρόγονοι την περίοδο της κατοχής και του εμφυλίου.

Με βάση λοιπόν αυτές τις δύο ιστορικές έρευνες που έκανα, είναι εντυπωσιακό κανείς να δει το τι σημαντική δουλειά είχαν κάνει οι άνθρωποι του παράνομου ΚΚΕ, όχι μόνο την περίοδο της κατοχής αλλά και δύο δεκαετίες πριν. Προφανώς, δεν αναφέρομαι μονάχα στον παράνομο μηχανισμό του Κόμματος που την κρίσιμη στιγμή της κατοχής έφτιαξε τις κατάλληλες δομές και οργανώσεις όπως την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α.) και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) που έσωσαν τον κόσμο απ' την πείνα. Αλλά, θα πρέπει να δούμε τα αίτια που εκείνοι οι λίγοι άνθρωποι κατάφεραν να φτιάξουν και να καθοδηγήσουν ένα απ' τα δυνατότερα αντιφασιστικά κινήματα στην Ευρώπη. Οι αιτίες κατά τη γνώμη μου ήταν τρεις: Η πρώτη ήταν ότι το κόμμα είχε τον κατάλληλο μηχανισμό που κατάφερε να λειτουργήσει μέσα σε συνθήκες παρανομίας. Βέβαια κι άλλες υπεραριστερές οργανώσεις είχαν τέτοιους μηχανισμούς χωρίς όμως να κατορθώσουν να επηρεάσουν τις μάζες. Η δεύτερη αιτία που είναι και η ουσιαστική είναι ότι οι παλιοί κομμουνιστές της δεκαετίας του '20 και '30 είχαν σαν συνείδηση ότι θα πρέπει να βρίσκονται και να δουλεύουν μέσα στις μάζες, είτε αυτές ήταν εργατικές είτε φτωχές αγροτικές. Αυτό συνέβαινε διότι και οι ίδιοι ήταν εργάτες και έβλεπαν τι ήταν καλό για την τάξη τους και αυτό προωθούσαν. Ήταν δίπλα στους φτωχούς αγρότες με κατεστραμμένη τη σοδειά να τους υπερασπίζονται από τους φοροεισπράκτορες όταν αυτοί έρχονταν να εισπράξουν το φόρο και τους έτρεπαν σε φυγή. Πρωτοστατούσαν οι ίδιοι άνθρωποι στη δημιουργία αγροτικών συνεταιρισμών. Οι πρωτοπόροι κομμουνιστές εργάτες είχαν συνείδηση πως αν δεν πάρεις το σύνολο της τάξης με το μέρος σου, δεν μπορείς να πας μακριά. Θα περιθωριοποιηθείς. Και για να πάρεις το σύνολο της τάξης σου θα πρέπει να δεις τα δικά σου ατομικά συμφέροντα ίδια με τα συμφέροντα των υπολοίπων της τάξης. Για αυτό καθόντουσαν υπομονετικά μετά τη δουλειά στις εργατικές λέσχες και μαζί με τους εργάτες διαμόρφωναν τα αιτήματα που θωρούσαν ότι ήταν εφικτά για την καλύτερευση της ζωής των εργατών. Οι ίδιοι πρωτοπόροι εργάτες ήταν αυτοί που οργάνωναν εργατικές λέσχες και βιβλιοθήκες για την αυτομόρφωση των εργατών γιατί είχαν συνείδηση ότι σε κρίσιμες ιστορικές περιόδους οι άνθρωποι αλληλάζουν τόσο τη ζωή όσο και την ίδια τους τη συνείδηση. Έτσι, οι κομμουνιστές του μεσοπολέμου δουλεύοντας ασαμάτητα για το χτίσιμο του κόμματος και των οργανώσεων του περίμεναν την ιστορική ευκαιρία για να παίξουν πρωταγωνιστικό ρόλο στο πολιτικό γίγνεσθαι. Και αυτή η στιγμή ήρθε με την ιταλική εισβολή και τη γερμανική κατοχή,

όπου η λούμπεν αστική τάξη της Ελλάδας είτε το έσκασε από τη χώρα αφήνοντας εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους να πεθάνουν από την πείνα είτε συνεργάστηκε ανοικτά με τους φασίστες κατακτητές για να διατηρήσει τα προνόμια της. Έτσι, οι Έλληνες κομμουνιστές αξιοποιώντας σωστά αυτό το κενό εξουσίας μπήκαν μπροστά και δημιούργησαν ένα από τα σημαντικότερα αντιφασιστικά κινήματα στην Ευρώπη. Τρίτη και εξίσου σημαντική αιτία ήταν η προϋπόθεση να μη διαλυθεί το κόμμα με τις οργανώσεις του που ήταν η μήτρα όλης αυτής της δημιουργίας αυτής της νέας κατάστασης. Όσο σημαντικό ήταν για τους κομμουνιστές και το λαό να μη διαλυθεί το ΚΚΕ, άλλο τόσο σημαντικό ήταν για το αστικό κράτος να το διαλύσει. Από το 1929 με τη θέσπιση του “ιδιώνυμου” από το Βενιζέλο μέχρι την κατάρρευση της δικτατορίας των συνταγματαρχών το 1974.

Οι προσπάθειες αυτές γίνονταν με πολλούς τρόπους και με όλα τα μέσα. Κάποιο γεγονός που δεν είναι ιδιαίτερα γνωστό και μου το εξιστόρησε κάποιος παλιός αντάρτης και μετέπειτα πολιτικός κρατούμενος είναι: Τα πρώτα χρόνια μετά την ήττα του Εμφυλίου, το κράτος έβαλε τους χιλιάδες πολιτικούς κρατούμενους σε κοινές ακτίνες με τους ποινικούς με σκοπό, όπως μου είχε πει, να τους χαλάσουν. Να γίνουν οι πολιτικοί, ποινικοί. Να, όμως, που το κόμμα είχε φτιάξει ισχυρές δικλίδες αυτοπροστασίας, που όχι μόνο δεν έγινε αυτό, αλλά όπως μου είπε ο αγωνιστής όταν έβλεπαν κάποιον καλό άνθρωπο μικροποινικό, κατάφερναν αυτοί να τον πάρουν μαζί τους. Τότε ήταν που το κράτος αποφάσισε να χωρίσει τις ακτίνες σε ποινικούς και πολιτικούς. Και πάλι σε αυτό ένα γεγονός που μου εξιστόρησε ο ίδιος αγωνιστής και έχει να κάνει με το ήθος και την ακεραιότητα του επαναστάτη είναι: Θα πρέπει να ήταν αρχές του '50 στις φυλακές της Αίγινας όταν διατάσσονται από τη διεύθυνση της φυλακής να βγουν έξω στο προαύλιο όλοι οι κρατούμενοι, πολιτικοί και ποινικοί, για να γίνει έλεγχος στα κελιά. Γρήγορα έγινε κατανοητό απ' όλους ότι είχε γίνει κάποια κλοπή στη φυλακή. Βγαίνουν έξω οι δεσμοφύλακες με τον διευθυντή πρώτο και χωρίζουν πολιτικούς από ποινικούς. Ο διευθυντής που ήταν γνωστός για την απάνθρωπη συμπεριφορά του διατάζει του δεσμοφύλακες να ψάξουν. Ξεκινούν αμέσως οι φύλακες τον έλεγχο μόνο στις πτέρυγες των ποινικών. Τότε, πετάγεται ο αρχηγός τους και με ένα παράπονο αδικημένου ρωτάει δυνατά: «Γιατί μόνο εμάς και όχι αυτούς;». και ο διευθυντής απαντά αφρισμένος από τη λύσσα με ένα αίσθημα πτημένου ανθρώπου που έχει χάσει τα πάντα: «Γιατί αυτοί δεν κλέβουνε, ρε... Δεν κλέβουνε!».

Υπό αυτή την έννοια, οι παλιοί αγωνιστές θεωρούσαν πως ήταν τιμή τους να συμμετέχουν στο κόμμα γιατί γνώριζαν ότι υπηρετούσαν ανιδιοτελώς την τάξη τους και μέσα απ' αυτή την οργάνωση, διαμορφώνονταν και οι ίδιοι πιο ολοκληρωμένοι και σωστοί άνθρωποι. Αυτό το ήθος, αυτή η ηθική υπεροχή της Αριστεράς, που κατάφερε τότε να μη διαλυθεί, είναι αυτό που πιστεύω πως χρειάζεται για τη δημιουργία του καινούριου που θα αντικαταστήσει τη σημερινή παρακμή στο σύνολο των κοινωνικών σχέσεων.

• **Υπάρχει εδώ και χρόνια μια απόπειρα απονομηματοδότησης από την ΕΕ της ημέρας της αντιφασιστικής νίκης των λαών (9η Μάη), που έχει οριστεί ως “ημέρα της Ευρώπης”. Ταυτόχρονα από τους ίδιους κύκλους επιχειρείται η ανιστόρητη εξίσωση ναζισμού και κομμουνισμού, ενώ σε πολλές χώρες ο κομμουνισμός ποινικοποιείται και τίθεται εκτός νόμου. Πως μπορούμε να αντισταθούμε απέναντι σ' αυτήν την ιδεολογική επίθεση του κεφαλαίου, που λειτουργεί συμπληρωματικά με την υλική επίθεση που δέχονται οι καταπιεσμένοι;**

Στις 9 Μαΐου του 1950 ο Γάλλος υπουργός εξωτερικών Ρομπέρ Σουμάν καλούσε τη Γερμανία, τη Γαλλία και άλλες δυτικές χώρες τότε να ενώσουν την παραγωγή τους στον άνθρακα και τον χάλυβα δημιουργώντας έτσι τις προϋποθέσεις για το σχηματισμό αυτού που σήμερα λέγεται Ευρωπαϊκή Ένωση (Ε.Ε).

Δεν είναι η πρώτη φορά και σίγουρα δεν θα είναι η τελευταία όπου το σύστημα προσπαθεί να επισκιάσει σημαντικά ιστορικά γεγονότα και πρόσωπα ώστε να αναστρέψουν την πραγματικότητα. Αυτό μπορούμε να το διακρίνουμε σε κάθε έκφανση της καθημερινής ζωής. Απ' την προσπάθεια επαναφομείωσης του Τσε, του Άρν ως και της ίδιας της ρώσικης επανάστασης πρόσφατα. Ο στόχος είναι προφανής. Να καταστήσουν ακίνδυνα όλα τα παραπάνω σύμβολα, τοποθετώντάς τα οριστικά στο μουσείο της ιστορίας. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες προχωρούν και στην παρακμή της ιστορίας εξισώνοντας τον ναζισμό με τον κομμουνισμό. Άλλωστε όποιος ελέγχει το παρελθόν ελέγχει και το μέλλον.

Για να αντισταθούμε σ' αυτήν την ιδεολογική και πολιτική επίθεση θα πρέπει κατά τη γνώμη μου να στοχεύουμε στην πολιτική οργάνωση της τάξης μας σε όλα τα πεδία, όπως κι αυτό της μάχης με την ιστορική μνήμη.

Ένα κομμάτι όπου πιστεύω πως το κίνημα υστερεί σημαντικά και θα πρέπει να μας απασχολήσει σοβαρά είναι το ζήτημα της γλώσσας. Σήμερα, ούτε η «ξύλινη», οικονομίστικη γλώσσα του παρελθόντος, ούτε η καταθλιπτική αναρχική, όπου κανείς μπορεί να διακρίνει εύκολα τα πολιτικά αδιέξοδα του συγκεκριμένου χώρου, μπορούν πλέον να συγκινήσουν κανέναν. Το γλωσσικό σύστημα είναι η κατοικία της εξουσίας που αναλαμβάνει να μεταδώσει τα μηνύματά της και να τα επιβάλει στις μάζες. Για εμάς ο εξανθρωπισμός της γλώσσας πρέπει να βαδίζει μαζί με τον εξανθρωπισμό των ανθρώπων. Σήμερα, μαζί με την παρακμή του υπάρχοντος πολιτικού

συστήματος βιώνουμε και την παρακμή της ριζοσπαστικής σκέψης. Όπως αναφέρει ένας από τους εξεγερμένους του Μάη του '68, ο Μ. Καγιατί: «η εξουσία δεν δημιουργεί τίποτα, μόνο επαναφομοιώνει. Οι λέξεις που δημιούργησαν μέχρι χτες την επαναστατική κριτική είναι σαν τα όπλα που άφησαν οι παρτιζάνοι στα πεδία των μαχών, που περνούν στα χέρια της αντεπανάστασης, όπως οι αιχμάλωτοι πολέμου, υποτάσσονται στο καθεστώς των καταναγκαστικών έργων. Από τη στιγμή που απομακρύνεται η πρακτική αυτή θεώρηση, τότε αρχίζουν να δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για την επαναφομοίωση της επαναστατικής θεωρίας από την πλευρά του συστήματος». Και οι άνθρωποι του θεάματος, όπως και οι διανοούμενοι του συστήματος, αναλαμβάνουν να διαβρώσουν με τον τρόπο που αυτοί γνωρίζουν καλά το προληταριάτο και την επαναστατική του θεωρία.

Τις τελευταίες δεκαετίες το σύστημα κατόρθωσε να κατακερματίσει τη γλώσσα και να την υποβιβάσει σε μια ψευδοεπικοινωνιακή γλώσσα – εμπόρευμα, που δημιουργεί ανεστραμμένη πραγματικότητα, κάνοντας την αλήθεια ψέμα και το ψέμα αλήθεια. Το σύγχρονο επαναστατικό κίνημα οφείλει να δημιουργήσει τη δική του αισθητική, χρησιμοποιώντας μια πλούσια γλώσσα που σήμερα το σύστημα επιδιώκει να εξαφανίσει μαζί με την επικοινωνία των ανθρώπων. Δεν είναι τυχαίο ότι τα τελευταία χρόνια με τους υπολογιστές και τα smart - phones οι νέοι άνθρωποι έχουν πάψει ακόμη και να μιλούν.

Οι επαναστάτες του σήμερα αν θέλουν να πρωταγωνιστήσουν στο πολιτικό-ιστορικό γίγνεσθαι πέρα του ότι θα πρέπει να μελετούν πολιτική ιστορία, φιλοσοφία, πολιτική οικονομία, οφείλουν να γίνουν άριστοι γνώστες της παγκόσμιας λογοτεχνίας. Έτσι θα κατορθώνουν να διαβάσουν σωστά το τι κρύβει μια πολιτική δήλωση για να μπορούν να το εξηγούν και να το μεταλαμπαδεύουν και στους υπόλοιπους ανθρώπους.

• **Το παράδειγμα του νεοφιλελεύθερου/φασιστικού πραξικοπήματος στην Ουκρανία δείχνει πως ο φασισμός είναι ακόμα ζωντανός κι έχει οργανική σχέση με τον ιμπεριαλισμό, λειτουργώντας ως χρήσιμη εφεδρεία του συστήματος. Ποιες θεωρείς πως είναι οι ιστορικές ευθύνες της επαναστατικής αριστεράς και του αναρχικού κινήματος μπροστά σ' αυτήν την αναβίωση των φαντασμάτων του παρελθόντος;**

Προφανώς όπως όλοι μας έχουμε διαπιστώσει ότι στην Ευρώπη, κυρίως στη βορειοανατολική, υπάρχει σοβαρό πρόβλημα με την άνοδο ακροδεξιών και φασιστικών κινήματων, δείχνοντας για άλλη μια φορά πως ο εθνικισμός είναι η ιδεολογία που αντέχει στο χρόνο περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη ιδεολογία.

Στις χώρες της Βαλτικής: Η Λετονία στον Β' παγκόσμιο πόλεμο είχε καταφέρει να φτιάξει τη 15^η Ένοπλη Μεραρχία των Γρεναδιέρων των Ες – Ες εθελοντών που έφτασαν τους 32.000, εξοντώνοντας γύρω στους 70.000 Εβραίους.

Οι απόγονοι των λετονικών Ες – Ες, σήμερα τιμούν ελεύθερα τους προγόνους τους. Το ίδιο πράγμα συνέβη στην Εσθονία με την 20^η Ένοπλη Μεραρχία των Γρεναδιέρων των Ες – Ες εθελοντών που σχηματίστηκε από 38.000 άντρες στην υπηρεσία των Γερμανών ναζί κατακτητών. Το 1992 οι βετεράνοι αυτοί έκαναν για πρώτη φορά παρέλαση στην πρωτεύουσα Ταλίν ενώ ένα χρόνο πριν είχε απαγορευτεί το Κομμουνιστικό Κόμμα Εσθονίας. Κάποια χρόνια μετά γκρεμίζονται τα μνημεία του αντιφασιστικού αγώνα και αντικαθίστανται με μνημεία συνεργατών των Ες – Ες.

Λίγο – πολύ τα ίδια πράγματα συμβαίνουν και στην τρίτη χώρα της Βαλτικής, τη Λιθουανία, όπου υπάρχει νομοθεσία για εξίσωση του κομμουνισμού με τον ναζισμό.

Στην Ουκρανία μια χώρα με συντηρητική παράδοση από τον Μπαντέρα στον Βλνσάφ και στην 14^η Μεραρχία των Waffen SS που είχε τη βάση της στη δυτική Ουκρανία αποτελούμενη κυρίως από εθελοντές Ουκρανούς που προξέννησε γενοκτονία στον εκεί εβραϊκό πληθυσμό θα μπορούσε κανείς να πει πολλά.

Οι απόγονοι όλων αυτών των παραπάνω είναι οι άνθρωποι του νεοναζιστικού κόμματος «Σβόμποντα» και του Δεξιού Τομέα που είναι υπεύθυνοι για τη σφαγή στην Οδησσό.

Αυτοί οι άνθρωποι σε συνεργασία με το κόμμα της Τιμοσένκο ανατρέπουν τον νόμιμο εκλεγμένο πρόεδρο της χώρας Γιανουκόβιτς με τις ευλογίες και τη στήριξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ενδιαφέρεται πάντα για τα δημοκρατικά δικαιώμα-τα!!!

Από εκεί και πέρα ξεκινά ένας αιματηρός εμφύλιος πόλεμος. Στις παραπάνω χώρες υπήρχε πάντοτε μια αντιπαλότητα και δυσπιστία απέναντι στη Ρωσία από την τσαρική ακόμη περίοδο, όπου οι εθνότητες βίωναν μεγάλη καταπίεση από τα όργανα της τσαρικής αυτοκρατορίας. Όλα αυτά σε συνδυασμό με την αποτυχία της σοσιαλιστικής οικοδόμησης και με την αστική τάξη των χωρών αυτών που ήθελαν να αυτονομηθούν πλήρως από τη Ρωσία έφτασαν στο σημείο να ξεθάψουν από τη ναφθαλίνη τη ναζιστική ιδεολογία. Ο αγώνας που κάνουν σήμερα οι αριστεροί και προοδευτικοί άνθρωποι στις χώρες αυτές είναι αγώνας ζωής και θανάτου και πρέπει να έχουν από εμάς την αμέριστη συμπαράσταση και την πολιτική, ηθική και υλική μας αλληλεγγύη.

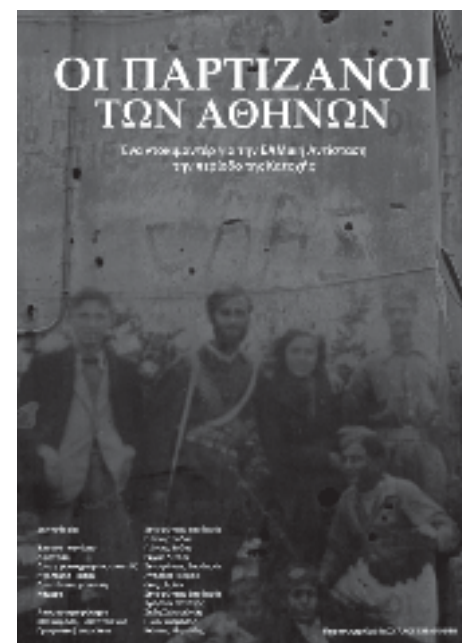
«Οι Παρτιζάνοι των Αθηνών»: Ένα ντοκιμαντέρ κάλεσμα σε αγώνα

Οι «Παρτιζάνοι των Αθηνών» είναι ένα πραγματικό καμάρι του κινήματος, ένα γερό χαστούκι στον ιστορικό αναθεωρητισμό, ένα πολύτιμο πολεμοφόδιο και σημείο αναφοράς για τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες του σήμερα. Κόντρα στη μόδα των τελευταίων ετών που παρουσιάζει την Ιστορία της δεκαετίας του '40 αποκομμένη από τα κοινωνικά και πολιτικά της συμφραζόμενα, οι «Παρτιζάνοι» δεν είναι απλά ένα καλοφτιαγμένο ντοκιμαντέρ για το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ της Αθήνας. Η πραγματική συνεισφορά των συντρόφων, αφορά στον τρόπο που προσεγγίζουν αυτόν τον μεγαλειώδη αγώνα ως έναν αγώνα πολύμορφο με βαθιές ρίζες στην κοινωνία και το λαό. Αναδεικνύουν έτσι κάτι πολύ σημαντικό και καθόλου αυτονόητο: τη διαλεκτική σύνδεση των διαφορετικών αυτών εκφράσεων του Αγώνα, μέσα από τη σταδιακή κλιμάκωση, πολιτικοποίηση και μαζικοποίηση του.

Γιατί χωρίς τα συσσίτια των Λαϊκών Επιτροπών και της Εθνικής Αλληλεγγύης κατά τη διάρκεια του λιμού το '41-'42, ο λαός της Αθήνας όχι μόνο δεν θα είχε επιβιώσει, αλλά δεν θα είχε αρχίσει να οργανώνει την Αντίσταση στη βία του κατακτητή. Χωρίς την κατάκτηση των δρόμων της Αθήνας -φαινόμενο πρωτοφανές για τα ευρωπαϊκά δεδομένα- που ξεκίνησε από τα τέλη του '42 με μαζικές αιματηρές διαδηλώσεις με δεκάδες νεκρούς, τις κινητοποιήσεις ενάντια στην πολιτική επιστράτευση, τις πορείες διαμαρτυρίας για την εκτέλεση των 106 κομμουνιστών στο Κούρνοβο από τα ιταλικά και γερμανικά στρατεύματα και αργότερα με αφορμή την απειλούμενη επέκταση της βουλγαρικής ζώνης κατοχής στην Κεντρική Μακεδονία, δεν θα μπορούσε να αρχίσει ο ένοπλος αγώνας του λαού της Αθήνας. Γιατί μέσα από αυτούς τους μαζικούς αγώνες του ΕΑΜ, με κινητήρια δύναμη το ΚΚΕ, άρχισαν να ξεπηδούν οι χιλιάδες επονίτες και επονίτισες, οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες που θα στελέχωναν αργότερα έναν ηρωικό παρτιζάνικο στρατό. Μέσα σε αυτές τις πολιτικές και κοινωνικές διεργασίες εμφανίστηκαν οι πρώτες ομάδες περιφρούρησης που θα στελέχωναν αργότερα την ΟΠΛΑ, την πολιτοφυλακή του Αγώνα.

Εδώ λοιπόν έρχεται το ντοκιμαντέρ να αποκαταστήσει την κατασκευασμένη ιστορία της ΟΠΛΑ. Απαντά σε όλους εκείνους που βλέπουν την ΟΠΛΑ και άρα το ζήτημα της λαϊκής αντιβίας έξω από την ιστορικότητά της και τις κοινωνικο-πολιτικές συνθήκες που την κατέστησαν επιβεβλημένη, με τον πιο αποστομωτικό τρόπο: μέσα από το λόγο των ίδιων των ανθρώπων που έδρασαν στις γραμμές της. Και είναι η πρώτη φορά που αφηγούνται μπροστά στην κάμερα την Ιστορία τους. Μέσα από τα κοντινά σταθερά πλάνα στα καθάρια πρόσωπα των οπλιτών και την απλότητα με την οποία εξιστορούν την εμπειρία τους, μπορούμε να δούμε τους ανθρώπους αυτούς για αυτό που πραγματικά ήταν: κάποιοι από τους χιλιάδες λαϊκούς αγωνιστές που ανέλαβαν το δικό τους ρόλο, εκείνο της περιφρούρησης του Αγώνα. Που δε διάλεξαν τη βία, αλλά αναγκάστηκαν να την ασκήσουν όταν οι καιροί το έκριναν απαραίτητο, ενάντια στη θηριωδία των κατακτητών και στους εχθρούς του λαού, τους δοσίλογους, τους μαυραγορίτες. Για όλους αυτούς τους λόγους και για πολλούς ακόμη οι «Παρτιζάνοι» μας κάνουν να είμαστε διπλά περήφανοι: περήφανοι για την Ιστορία μας, την ιστορία των καταπιεσμένων, που μας εμπνέει και μας οδηγεί στο σήμερα, υπενθυμίζοντας μας πως ο αγώνας είναι πολύμορφος και απαιτεί στράτευση, οργάνωση, αξιακή και ιδεολογική συγκρότηση. Περήφανοι και για τους συντρόφους μας Γιάννη και Ξενοφώντα που χάρισαν στο κίνημα αυτό το ντοκιμαντέρ.

Με δυο λέξεις οι «Παρτιζάνοι» είναι ένα κάλεσμα σε Αγώνα!

Σκηνοθεσία: Ξενοφώντας Βαρδαρός, Γιάννης Ξύδας

Έρευνα – Σενάριο: Γιάννης Ξύδας

Αφήγηση: Ρήγας Αξελός

Δ/ση φωτογραφίας – Μοντάζ:

Ξενοφώντας Βαρδαρός

Ηχοηψία – Μιξάζ: Ανδρέας Γκόβας

Πρωτότυπη μουσική: drog_A_tek

Κάμερα: Ξενοφώντας Βαρδαρός,

Χρήστος Πανάγος

Μετάφραση – Υποτιτλισμός: Ηλίας

Διάμεσος

Γραφιστική επιμέλεια: Κώστας

Μηνναΐδης

Υπεύθυνη επικοινωνίας –

Απομαγνητοφωνήσεις: Σέβη

Σαλαγιάννη

Παραγωγή: Ομάδα Συλλογική Μνήμη

Gora Euskadi Askatuta

Εμπρός για μια ελεύθερη χώρα των Βάσκων

Παρουσίαση του βιβλίου «Λένιν, Τσάβι, Αργάλα» εκδ. red n' noir

Ο συγγραφέας του βιβλίου, Petri Racabarren, είναι ένας Βάσκος αγωνιστής, στρατευμένος μέσα από τις γραμμές της κομμουνιστικής συλλογικότητας Boltxe, στην υπόθεση της βασκικής ανεξαρτησίας και του σοσιαλισμού. Η εργασία του με τίτλο *Λένιν, Τσάβι, Αργάλα, η επικαιρότητα της 5^{ης} Μπιλτζάρ*, πραγματεύεται μια κομβική στιγμή στην εξέλιξη του ανεξαρτησιακού κινήματος της Χώρας των Βάσκων, την 5^η Συνέλευση (Μπιλτζάρ στα βασκικά) της ETA, η οποία και θεμελίωσε τις βασικές ιδεολογικές και πολιτικές αρχές της κατοπινής φυσιογνωμίας της οργάνωσης. Η 5^η Συνέλευση έλαβε χώρα σε δύο φάσεις, στα τέλη του 1966 και τον Μάρτη του 1967. Ωστόσο η επεξεργασία των βάσεων της σοσιαλιστικής ανεξαρτησίας που εγκαινίασε συνεχίστηκε για αρκετά χρόνια, μέσα από μια διαδικασία ζυμώσεων και διασπάσεων στο εσωτερικό της ETA, που κλείνει λίγο μετά το θάνατο του Αργάλα στα τέλη του 1978. Ο Τσάβι και ο Αργάλα, αποτελούν δύο εμβληματικές μορφές της ETA και γενικότερα του βασκικού επαναστατικού κινήματος. Η σκέψη και η δράση τους διαδραμάτισε καταλυτικό ρόλο στην υπέρβαση των αστικών και μικροαστικών επιρροών που είχε το βασκικό εθνικό κίνημα και η ETA ειδικότερα από όταν ιδρύθηκε το 1958. Όπως χαρακτηριστικά τονίζει ο συγγραφέας για «*την ιστορία της βασκικής εθνικής χειραφέτησης, η περίοδος που μεσολήθησε ανάμεσα στην πολιτική ζωή των Τσάβι και Αργάλα ισοδυναμεί λίγο πολύ λίγο πολύ με ότι σημαίνει για την μπολσεβίκικη επανάσταση η πολιτική ζωή του Λένιν*».

Η 5^η Συνέλευση της ETA πραγματοποιείται στα μέσα της ιστορικά πυκνής, δεύτερης μεταπολεμικής δεκαετίας. Σε όλο το κόσμο ξεσπούν ή είναι σε εξέλιξη εθνικοαπελευθερωτικοί αγώνες ενάντια στην αποικιοκρατία και τον ιμπεριαλισμό. Εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα, κομμουνιστικά κόμματα και οργανώσεις τίθενται επικεφαλής μαζικών λαϊκών μετώπων που διεκδικούν με το όπλο στο χέρι την εθνική ανεξαρτησία ύστερα από αιώνες αποικιοκρατικής και νεοαποικιοκρατικής εκμετάλλευσης. Η σύνδεση του εθνικού ζητήματος με το ταξικό έρχεται ορμητικά στο προσκήνιο των διεργασιών του διεθνούς επαναστατικού κινήματος. Ξαναπιάνοντας το νήμα των εθνικοαπελευθερωτικών αντιφασιστικών αγώνων του μεσοπολέμου και του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το επαναστατικό κίνημα των χωρών της αποικιοκρατούμενης και εξαρτημένης καπιταλιστικής περιφέρειας τοποθετεί στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται στις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες, τη στρατηγική του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Με πρωτοστάτες τις επαναστάσεις και τα ένοπλα αντάρτικα σε Κίνα, Κούβα, Βιετνάμ, Λατινική Αμερική, Αφρική, ο αγώνας για εθνική ανεξαρτησία γίνεται ο κρίσιμος άξονας γύρω από τον οποίο ξεδιπλώνεται η στρατηγική των υποτελών τάξεων. Το εθνικό ζήτημα χρωματίζεται από την ταξική προοπτική που δίνει σε αυτό ο επαναστατικός μαρξισμός. Μετατρέπεται σε προωθημένο οχυρό της ταξικής πάλης, σε κόμβο ενός επαναστατικού προτσές που ανοίγει το δρόμο για τη λαϊκή εξουσία, την κοινωνική απελευθέρωση, το σοσιαλισμό.

Αλλά και στην φαινομενικά εθνικά συνεκτική Ευρώπη των ισχυρών ιμπεριαλιστικών καπιταλιστικών κρατών, εθνικές εκκρεμότητες θαμμένες κάτω από την ωμή βία άλλωστε του ισπανικού φασισμού και του γαλλικού ιμπεριαλισμού όπως στην περίπτωση της Χώρας των Βάσκων και άλλωστε της Αγγλικής Αυτοκρατορίας όπως στην περίπτωση της Ιρλανδίας, αποκτούν νέα δυναμική διεκδίκησης μπολιασμένες από τον αντιιμπεριαλιστικό αέρα που πνέει παγκόσμια. Στο πλαίσιο αυτό, η 5^η Συνέλευση της ETA υπήρξε σταθμός για την ιστορία της οργάνωσης, καθώς συνέβαλε καθοριστικά στην πολιτική της ωρίμανση, δίνοντας την απαραίτητη ώθηση για την εντατικοποίηση της δράσης της. Στην απόπειρα της ETA να συνδυάζει διαλεκτικά το όραμα της βασκικής ανεξαρτησίας με εκείνο του σοσιαλισμού και της κοινωνικής απελευθέρωσης, μέσα από τον ένοπλο αγώνα, η 5^η Συνέλευση έπαιξε σημαντικό ρόλο ώστε η ισορροπία αυτή να διασφαλιστεί, αλλά και να εμπλουτιστεί περαιτέρω το ιδεολογικό-πολιτικό οπλοστάσιο της.

Τη στροφή προς τον επαναστατικό μαρξισμό που σηματοδότησε η 5^η Συνέλευση συμπύκνωνε η θέση για την ανάγκη της πολιτικής ανεξαρτησίας και της ηγεμονίας του εργαζόμενου λαού στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα και ο σταθερός πολιτικός προσανατολισμός στην ανάδειξη, των δύο -για να χρησιμοποιήσουμε τη μαρξιστική ορολογία- ανταγωνιστικών εθνών (εργατική τάξη/ λαός από τη μια και αστική τάξη/ καπιταλιστές από τη άλλη) εντός του απατηλού «ενιαίου έθνους». Οι λενινιστικές επιρροές είναι εδώ ολοφάνερες: οι παραπάνω θέσεις αποτελούν τη βάση της λενινιστικής αντίληψης για τη συμμετοχή των κομμουνιστών στους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες, τη βάση που γονιμοποιεί δημιουργικά το εθνικό με το ταξικό ζήτημα, ανοίγοντας το δρόμο για αυτό που τόσο εύγλωττα το Κομμουνιστικό Μανιφέστο όριζε ως προϋπόθεση για την κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας από το προλεταριάτο, δηλαδή «*τη μετατροπή του προλεταριάτου σε ηγέτιδα δύναμη του έθνους*».

Στην ουσία με τις θέσεις αυτές η ETA έκοβε οριστικά τον ομφάλιο λώρο από τον αστικό εθνικισμό. Υπό το πρίσμα του μαρξισμού το έθνος -και κατ' επέκταση ο εθνικός αγώνας- αποκτούσε συγκεκριμένο ιστορικό και ταξικό προσδιορισμό. Πλέον το μέτρο της τοποθέτησης απέναντι στο βασκικό εθνικό ζήτημα γίνεται το

συμφέρον του εργαζόμενου λαού (ή του εργαζόμενου έθνους) και η προοπτική του σοσιαλισμού. Όχι μόνο δεν υπάρχει διάσταση ανάμεσα στο εθνικό και το ταξικό ζήτημα, αλλά σε πείσμα του εθνικισμού, σενή συνάφεια.

Βασική θέση του βιβλίου είναι ότι η στρατηγική που χάραξε η 5^η Συνέλευση αποτελούσε τη λύδια λίθο για την ισχυροποίηση του βασκικού επαναστατικού κινήματος και την απόκρουση των διαλυτικών τάσεων που δημιουργούσε στο εσωτερικό του ο ομορτισμός, είτε με τη μορφή της υποτίμησης του ταξικού έναντι του εθνικού και αντίστροφα, είτε με τη μορφή του μιλιταρισμού.

Και αυτό όχι βέβαια από κάποια διάθεση μυθοποίησης μιας ιστορικής επαναστατικής διαδικασίας -κάτι τέτοιο όπως χαρακτηριστικά άλλωστε σημειώνει ο συγγραφέας θα αποτελούσε διολίσθηση σε αστικές προσεγγίσεις της ιστορίας-, αλλά από την πεποίθηση ότι η διαλεκτική σύνδεση του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα με την πάλη για το σοσιαλισμό που κατόρθωσε η 5^η Συνέλευση, αποτελούν αδιαπραγμάτευτες σταθερές για ένα λαϊκό κίνημα που θέλει να αποτινάξει τη διπλή καταπίεση που υφίσταται από την ξένη κατοχή από τη μια και από την υποτελή -παρά τα πατριωτικά της φτιασιδώματα- εγχώρια αστική τάξη.

Η θέση ότι η εθνική καταπίεση είναι μια δομική, αντικειμενική πραγματικότητα στη Χώρα των Βάσκων, η οποία -ακριβώς επειδή είναι δομική- είναι «καταδικασμένη» να παραμένει ενεργή στο βάθος της ιστορίας, παρά τις εφήμερες, μεταβατικές μορφές που αυτή κάθε φορά λαμβάνει, αποτέλεσε τον έναν βασικό πυλώνα των επεξεργασιών της 5^{ης} Συνέλευσης. Υπάρχει λοιπόν μια ασυμφιλίωτη αντίθεση ανάμεσα στο ισπανικό κράτος και τη Χώρα των Βάσκων, μια αντίθεση, η υπέρβαση της οποίας μπορεί να επιλυθεί μόνο με το ποιοτικό άλμα προς μια άλλη μη καταπιεστική πραγματικότητα. Και εδώ έγκειται η δεύτερη κεφαλαιώδης εισφορά της 5^{ης} συνέλευσης της ETA στο βασκικό κίνημα. Στη θέση ότι το άλμα αυτό προς την εθνική απελευθέρωση, μόνο η πράξη της σοσιαλιστικής επανάστασης μπορεί να την πετύχει, ορίζοντας στην κατεύθυνση αυτή ως δρών υποκείμενο της χειραφέτησης, αντί γενικά και αόριστα το βασκικό έθνος, το βασκικό εργαζόμενο λαό. Σε αυτό το πλαίσιο θα ορίσει και τη μορφή οργάνωσης της βασκικής εργατικής τάξης, τη μορφή κίνημα που όχι μόνο δεν αρνείται την ανάγκη μιας κομμουνιστικής επαναστατικής οργάνωσης στο εσωτερικό του, αλλά την προϋποθέτει ως αναγκαίο όρο για την πλήρη κινητοποίηση του βασκικού λαού, τονίζοντας -διαβλέποντας ίσως τις τάσεις απόσπασης από το κίνημα και τις μάζες που μπορεί να δημιουργήσει μια ισχυρή συγκεντρωτική οργάνωση- την ανάγκη της ενότητας της μορφής οργάνωσης με τον στόχο της λαϊκής εξουσίας σε όλη τη διάρκεια της βασκικής σοσιαλιστικής επανάστασης.

Στις σελίδες του βιβλίου θα έχουμε την ευκαιρία να δούμε πως στοχάζεται, το 2013, πάνω σε αυτές τις δύο αδιαπραγμάτευτες αρχές της 5^{ης} Συνέλευσης ένας Βάσκος αγωνιστής της σοσιαλιστικής ανεξαρτησίας πώς τις αναλύει, πού εντοπίζει τις προβολές και την επικαιρότητα τους στη βασκική κοινωνία μισό και πλέον αιώνα από τη διατύπωση τους, και ενώ η ETA βρίσκεται σε προφανή φάση αποδυνάμωσης, έχοντας κηρύξει μόνιμη κατάπαυση του πυρός και οδεύοντας σταθερά σε αυτό που θα γίνει πραγματικότητα πέντε χρόνια μόλις αργότερα με την οριστική λήξη του ένοπλου αγώνα και την παράδοση του οπλισμού της.

Μπροστά σε αυτό λοιπόν το κρίσιμο σημείο, στεκόμενοι όπως χαρακτηριστικά σημειώνει ο συγγραφέας, μπροστά στην *ετυμηγορία της συντελεσμένης ιστορίας*, στην καθοριστική στιγμή που όπως θα έλεγε ο Λένιν επιβάλλεται το *κριτήριο της πράξης* εκεί ακριβώς ο συγγραφέας, αποδεχόμενος ότι η οριακή κατάσταση για το βασκικό κίνημα οφείλεται στην απόκλιση από την ουσία της στρατηγικής της 5^{ης} συνέλευσης, θέτει τη στρατηγική αυτή ως βάση μιας νέας εκκίνησης της πάλης του βασκικού εργαζόμενου λαού. Όχι βέβαια με την έννοια μιας επανάληψης της ιστορίας αλλά ως δομικό υλικό μιας νέας δημιουργίας, που θα γονιμοποιήσει στις συνθήκες της μεγαλύτερης κρίσης του καπιταλισμού, εκείνη τη μορφή οργάνωσης και πάλης που θα βάλει τέλος στην εθνική καταπίεση και την καπιταλιστική εκμετάλλευση

Bietan * Jarrai

70 χρόνια από την Νάκμπα

*Ίσως αρπάξεις απ' τη γη μου και την τελευταία σπιθαμή.
Ίσως ταΐσεις στις φυλακές τη νιότη μου
Ίσως μου κλέψεις την κληρονομιά του παππού μου – πιθάρια, έπιπλα και σκεύη-
Ίσως καθίσεις παν' απ' το χωριό μας σαν εφιάλης τρόμου εχθρέ του ήλιου
αλλά δεν παζαρεύω
κι ως τον ύστατο χτύπο της καρδιάς μου θ' αντιστέκομαι.
Σαμίχ Κάσεμ*

• **15 Μαΐου 2018:** 70 χρόνια από τη Νάκμπα. 70 χρόνια κατοχής, ξεριζωμού, ανελέητων σφαγών, ανεπίπτων δώξεων. Ταυτόχρονα, όμως, 70 χρόνια αντίστασης, 70 χρόνια που ο παλαιστινιακός λαός στέκεται όρθιος απέναντι σε έναν υπέρτερο και άρτια εξοπλισμένο κατακτητή. 70 χρόνια που η παλαιστινιακή Αντίσταση φωτίζει τις καρδιές όλων των καταπιεσμένων λαών.

Η φετινή επέτειος της Νάκμπα σημαδεύτηκε από τη σφαγή της 14ης Μαΐου, της επετείου της ανάγνωσης από τον επικεφαλής του Παγκόσμιου Σιωνιστικού Κογκρέσου Δαβίδ Μπεν – Γκουριόν της ιδρυτικής διακήρυξης του κράτους του Ισραήλ. Αυτή ήταν η μέρα που διάλεξε ο πρόεδρος των ΗΠΑ Ντ. Τραμπ για να μεταφέρει την αμερικάνικη πρεσβεία από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ (Αλ Κουντς). Σε μια επίδειξη ανελέητης πυγμής το κράτος απαρτχάιντ του Ισραήλ αιματοκύλισε τις διαδηλώσεις στη Γάζα, δολοφονώντας εν ψυχρώ 61 άμαχους παλαιστίνιους. Περίπου 120 είναι οι νεκροί από την έναρξη της “μεγάλης πορείας της επιστροφής” στις 30 Μαρτίου.

• **Αθήνα 15/5/2018:** 70 χρόνια από τη Νάκμπα, περίπου χίλιοι διεθνιστές και διεθνίστριες συμμετείχαν στη διαδήλωση που διοργανώθηκε από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό και στηρίχτηκε από ομάδες και οργανώσεις αναρχικών και κομμουνιστών, αγωνιστών και αγωνιστριών από την Παλαιστίνη, την Ελλάδα, την Τουρκία και το Κουρδιστάν. Οι σημαίες της Παλαιστίνης και της Αντίστασής της κυμάτισαν στον αττικό ουρανό, πάνω στις αστυνομικές κλούβες του ελληνικού κράτους-συνενοχού του αιματοκυλισματος, έξω από τις πρεσβείες των κρατών- τρομοκρατών ΗΠΑ και Ισραήλ. Και μια βροχή από πέτρες στη γιάφκα των σιωνιστών, σπονδή από την παλαιστινιακή νεολαία της Αθήνας στ' αδέρφια της που σφάζονται κάτω στην Παλαιστίνη.

Η Ταξική Αντεπίθεση (Ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστών), μαζί με άλλους συντρόφους και συντρόφισσες, σταθήκαμε στο πλευρό της ανυποχώρητης παλαιστινιακής νεολαίας, ακόμα και μετά την αποχώρηση του κύριου όγκου της πορείας. Ήμασταν εκεί, κάτω από μια υπέροχη βροχή από πέτρες, για να βροντοφωνάξουμε μαζί με τα αδέρφια μας και τις αδερφές μας:

ΟΙ ΛΑΟΙ ΝΙΚΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΟΠΛΟ ΣΤΟ ΧΕΡΙ! ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΙΝΤΙΦΑΝΤΑ - ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ!

Δράσεις Αλληλεγγύης στον αγωνιζόμενο Παλαιστινιακό λαό

• **31/03:** Συγκέντρωση έξω από την ισραηλινή πρεσβεία, έπειτα από κάλεσμα της “Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό”. Τα μαντρόσκυλα των ΜΑΤ επιτέθηκαν αναιμία στους συγκεντρωμένους: “Στην Αθήνα, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ επιφύλαξε στους αλληλεγγύους στον παλαιστινιακό λαό επίθεση με χειροβομβίδες κρότου λάμψης και ξύλο στο ψαχνό. Αρκετοί αγωνιστές τραυματίστηκαν και διακομίστηκαν στα κοντινότερα νοσοκομεία. Οι πραιότερες της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ σε έξαλλη κατάσταση χτυπούσαν αιμόφυρτους διαδηλωτές που είχαν πέσει στο δρόμο, ανοίγοντάς τους το κεφάλι. Ο λόγος της απρόκλητης επίθεσης ήταν ένας και μοναδικός: να διαλύσουν τη συγκέντρωση έξω από την ισραηλινή πρεσβεία και να γίνουν για μια ακόμη φορά αρεστοί στους σιωνιστές συμμάχους τους και τους αμερικάνους πάτρωνές τους. Άξιος ο μισθός τους”.

• **03/04:** Συγκέντρωση έξω από την ισραηλινή πρεσβεία, έπειτα από κάλεσμα της “Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό”.

• **27/04:** Παρέμβαση από την “Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό” έξω από το Μέγαρο Μουσικής, ενάντια στην ελληνο-σιωνιστική φιέστα για τα 70 χρόνια από την ίδρυση του κράτους απαρτχάιντ του Ισραήλ.

• **11/05:** Μοτοπορεία του “antifa community” για την αλληλεγγύη στους παλαιστίνιους, ενάντια στην ελληνοϊσραηλινή συμμαχία, με στάσεις στο υπουργείο εξωτερικών, το ελληνοϊσραηλινό επιμελητήριο και το υπουργείο εθνικής άμυνας.

• **14/05:** Συγκέντρωση αλληλεγγύης στην παλαιστινιακή αντίσταση και ενάντια στην ελληνο-ισραηλινή συμμαχία έξω από το Υπουργείο Εξωτερικών, από το “Συμβούλιο για την εργατική αυτονομία”

ρογνώμονες του Κογκρέσου και συμβούλους γεωστρατηγικών και βουλευτών. Είτε εξασφαλίσουμε συγκεκριμένη στήριξη στο Κογκρέσο είτε όχι, η κοινή μας ατζέντα θα γίνει γνωστή».

Η ελληνο-ισραηλινή συμμαχία στάζει αίμα...

Στις 8 Μαΐου πραγματοποιήθηκε στη Λευκωσία της Κύπρου η 4η Τριμερής Σύνοδος Κορυφής Κύπρου-Ελλάδας-Ισραήλ, στην οποία μεταξύ άλλων προωθήθηκε ο σχεδιασμός του αγωγού East MED, που θα λειτουργήσει ως “ενεργειακή πύλη της Ευρώπης”. Ο Τσίπρας, μάλιστα, δεν έκρυψε τον ενθουσιασμό του για τον σχεδιαζόμενο αγωγό, τον οποίο χαρακτήρισε “εμβληματικό”: «Αυτό το έργο δεν είναι μόνο ενεργειακό, αλλά υψίστης γεωστρατηγικής συνεργασίας». Σύμφωνα με τις διαρροές, μάλιστα, θα επιχειρηθεί η αξιοποίηση του East MED ως εφιαλτήριο για τη συνεργασία των τριών χωρών στον τομέα της ασφάλειας (όλοι καταλαβαίνουμε τι σημαίνει αυτό). Κάπως έτσι η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ ξεπλύνει για ακόμα μια φορά τα εγκλήματα που διαπράττει το κράτος – απαρτχάιντ του Ισραήλ εναντίον του παλαιστινιακού λαού. Όπως ξεπλύνει και τη χούντα της Αιγύπτου και το καθεστώς της Σαουδικής Αραβίας που αιματοκυλά την Υεμένη. Καθείς εφ' ω ετάχθη, λοιπόν...

Οι εξελίξεις, όμως, δεν αφορούν μόνο τη συμμαχία των τριών κρατών, αλλά και τη συμμαχία των αντίστοιχων λόμπι στις ΗΠΑ. Το μάτι μας έπεσε σε μια πολύ ενδιαφέρουσα και αποκαλυπτική συνέντευξη του εκτελεστικού διευθυντή του “Συμβουλίου Ελληνοαμερικανικής Ηγεσίας” (HALC) Εντι Ζεμενίδης, με αφορμή το συνέδριο που διοργανώθηκε από κοινού με την Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή (AJC), στις 8 και 9 Μαΐου στην Ουάσιγκτον, παράλληλα με τη Σύνοδο της Λευκωσίας. Μεταξύ των επιδιωκόμενων στόχων της συμμαχίας του ελληνικού και του ισραηλινού λόμπι στις ΗΠΑ είναι και η παρεμπόδιση της πώλησης των F 35 στην Τουρκία, γεγονός αν μη τι άλλο ενδιαφέρον για να δούμε πως διαμορφώνονται οι συμμαχίες, οι συγκλίσεις και οι αποκλίσεις. Ας δούμε, λοιπόν, με τα λόγια του Ζεμενίδη τι επιδιώκει αυτή περίεργη συμμαχία:

«Το HALC και η AJC δεν κάνουν απλώς ένα συνέδριο ή ένα ταξίδι στο εξωτερικό κάθε χρόνο [...] το φετινό συνέδριο συμπύκνει με την τριμερή σύνοδο κορυφής Κύπρου-Ελλάδας-Ισραήλ, στις 8 Μαΐου στη Λευκωσία, που πραγματοποιείται στην αρχή της θητείας του νέου υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ Μάικ Πομπέο και σε μια εποχή όπου όλα τα ζητήματά μας, από την ενέργεια στην Αν. Μεσόγειο, τα ανθρώπινα δικαιώματα στην περιοχή, μέχρι την αμυντική συνεργασία μεταξύ ΗΠΑ, Κύπρου, Ελλάδας και Ισραήλ, βρίσκονται στο προσκήνιο [...] Το ταξίδι σε Αθήνα, Λευκωσία και Ιερουσαλήμ θα δημιουργήσει το υπόβαθρο για την προώθηση μιας επιθετικής ατζέντας στο Κογκρέσο. Το επόμενο διάστημα θα προωθήσουμε τα νομοσχέδια που αποσκοπούν στην εμπάθυνση της συνεργασίας στους τομείς της ασφάλειας και της άμυνας μεταξύ Αμερικής, Ελλάδας, Κύπρου και Ισραήλ, και την προώθηση ερευνών για τον εντοπισμό και την αξιοποίηση πηγών ενέργειας στην Αν. Μεσόγειο. Δεν επικεντρωνόμαστε μόνο σε νομοθέτες και διπλωμάτες, αλλά και σε διαμορφωτές γνώμης. Μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες μας είναι η ενημέρωση που κάνουμε από κοινού σε εμπειρογνώμονες του Κογκρέσου και συμβούλους γεωστρατηγικών και βουλευτών. Είτε εξασφαλίσουμε συγκεκριμένη στήριξη στο Κογκρέσο είτε όχι, η κοινή μας ατζέντα θα γίνει γνωστή».

Τα τραγούδια δε σιωπούν, οι χοροί συνεχίζονται

Την Παρασκευή 1^η Ιούνη συνδιοργανώθηκε συναυλία αλληλεγγύης στο μουσικό συγκρότημα GRUP YORUM, από το Αντιιμπεριαλιστικό Μέτωπο, το Λαϊκό Μέτωπο (Τουρκίας), την Ταξική Αντεπίθεση (Ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστών), την Επιτροπή Αλληλεγγύης για τους Πολιτικούς Κρατούμενους στην Τουρκία και το Κουρδιστάν και την Αναμέτρηση (Ομάδα Κομμουνιστών-στριών). Παρά την προσπάθεια απαγόρευσης της συναυλίας από τις δυνάμεις καταστολής, οι οποίες από το μεσημέρι είχαν περικυκλώσει το σημείο και απειλούσαν με επέμβαση, οι διοργανωτές μαζί με αλληλεγγύους συντρόφους κατέστησαν σαφές πως δεν πρόκειται να αποχωρήσουν, απομακρύνοντας τελικά τις αστυνομικές δυνάμεις. Η συναυλία άνοιξε μ' ένα χορευτικό συγκρότημα από την παλαιστινιακή κοινότητα Jaffra και συνεχίστηκε με τα μουσικά συγκροτήματα Υπεραστικοί, Social Waste και Grup Yorum, οι οποίοι με τα τραγούδια και τις πολιτικές τους παρεμβάσεις, φιλοτέχνησαν μια βραδιά διεθνιστικής και προλεταριακής αλληλεγγύης, με εκατοντάδες συντρόφους από Ελλάδα, Τουρκία, Κουρδιστάν και Παλαιστίνη να χορεύουν και να τραγουδούν για το δικό και την ενότητα των λαών. Και όπως έγραφαν και οι διοργανωτές: “ Ενώνοντας τις φωνές και τα τραγούδια, τους χορούς, τις γροθιές και τα όπλα του αγώνα μας οφείλουμε να στείλουμε μήνυμα αλληλεγγύης και συναδέλφωσης κόντρα στους κοινούς μας εχθρούς: τον φασισμό, τον ιμπεριαλισμό, τον καπιταλισμό. Παίρνοντας κουράγιο και πίστη από την πίστη των συντρόφων μας, οφείλουμε να σταθούμε στο πλάι τους, να στηρίξουμε τον αγώνα τους και να συστρατευτούμε στην πάλη ενάντια στο φασιστικό καθεστώς της Τουρκίας. Ως προλετάριοι διεθνιστές, να στηρίξουμε τους εργαζόμενους, τη νεολαία, τους φοιτητές, τις δημοκρατικές και αριστερές δυνάμεις. Ως επαναστάτες, να στηρίξουμε όσους διώκονται φιμώνονται, βασανίζονται και φυλακίζονται. Και ακόμα παραπάνω, όσους σε πείσμα των καιρών και ενάντια στο φόβο συνεχίζουν να αγωνίζονται. Έχουμε δικίωμα να νικήσουμε. ”

Η εναλλακτικοποίηση των Εξαρχείων είναι το άλλο μισό της καταστολής

Να υψώσουμε οδοφράγματα απέναντι στην αστική ιδεολογία και τον εκχυδαϊσμό των μεταμοντέρνων-εναλλακτικών αφηγημάτων που σαρώνουν τα κινήματα, να καθαρίσουμε τις γραμμές μας και να περιφρουρήσουμε τα Εξάρχεια...
Ή ΕΜΕΙΣ Ή ΑΥΤΟΙ. ΜΕΣΗ ΛΥΣΗ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ.

Η γειτονιά των Εξαρχείων, εδώ και περίπου 4 δεκαετίες, αποτελεί ιδίωμα του μητροπολιτικού κέντρου και της συνακόλουθης σημειολογίας του. Γιατί, αν και ενταγμένα στους νόμους της αγοράς και την οικονομία της διασκέδασης, το ιστορικό και πολιτικό φορτίο των Εξαρχείων, τόσο ως σύμβολο, όσο και ως ορμητήριο των κοινωνικών αγωνιστών, δεν επέτρεψε τον ολοκληρωτικό αποχαρακτηρισμό τους. Η παράδοση και το ριζώμα της αντίστασης, ως καθοριστικό στοιχείο στη διαμόρφωση των κοινωνικών σχέσεων της γειτονιάς, αντιμετώπιζε τις επαναλαμβανόμενες απόπειρες "ανάπλησης" ως ιδεολογική επίθεση και απόπειρα αλλοίωσης του κοινωνικού της χαρακτήρα. Και αυτό πραγματικά ήταν.

Τα Εξάρχεια, ως γειτονιά του μητροπολιτικού κέντρου, δεν θα μπορούσε παρά να υποτάσσεται, έστω και ανορθόδοξα, στον νόμο της αξίας. Το "κέντρο", ως έννοια ταξικού και δευτερευόντως γεωγραφικού προσανατολισμού, λειτουργεί ως διοικητήριο, ως σημείο συγκέντρωσης των υποδομών του κεφαλαίου και του πολιτικού προσωπικού του, ως σημείο συμπύκνωσης των καπιταλιστικών σχέσεων και των επιμέρους αναπαραστάσεων τους. Από τα υπουργεία και τις τράπεζες, μέχρι τους εμπορικούς δρόμους και τα νυχτερινά διασκεδαστήρια, το κέντρο της πόλης αποτελεί την ενσάρκωση του αστικού φαντασιακού για τη ζωή και την οργάνωσή της.

Με δεδομένο λοιπόν πως η μητρόπολη αποτελεί μια ζωντανή σχέση για το κεφάλαιο, προσδιορίζοντας την έννοια της εργασίας, του ελεύθερου χρόνου, του δημόσιου χώρου, της διασκέδασης και κυρίως του ατόμου σε σχέση με το περιβάλλον του, το σύνολο της κοινωνικής ζωής και των αναγκών της, ταυτίζεται με τις ανάγκες του κεφαλαίου. Έτσι, και η συγκέντρωση εκατοντάδων "ανήσυχων" νεολαίων σε μια περιοχή, μεταφράζεται στη γλώσσα του κέρδους ως ενεργητικό καταναλωτικό δυναμικό, ως εγγυημένη επένδυση. Η εκπαίδευση, εδώ και δεκαετίες, ικανότητα του κεφαλαίου να αφομοιώνει και να αναπαράγει την (αντεστραμμένη) ρητορική και κουλτούρα της αντίστασης, αποτελεί την μεγαλύτερη εγγύηση για την (καταρχάς) ιδεολογική ηγεμονία του. Το underground και η υποκουλτούρα να σερβίρεται αφειδώς τα Σαββατόβραδα, η Αναρχία και η αντίσταση να περιφέρεται ως τουριστική ατραξιόν και "σκανδαλώδη" εμπειρία που συμπυκνώνεται σε μια φράση: βγαίνω και εγώ στα Εξάρχεια.

Αυτή η (αναπόφευκτα) δισυπόστατη φυσιογνωμία των Εξαρχείων, από τη μία ως αγωνιστικό και από την άλλη ως καταναλωτικό πεδίο, αποτελεί τον πυρήνα, όχι για μια γενικόλογη απόπειρα εμπορευματοποίησης, αλλά για την επιχειρούμενη ιδεολογική και πολιτική συντριβή των ιδιαίτερων γνωρισμάτων μιας αντιστεκόμενης γειτονιάς. Πάνω σε αυτήν την ιδεολογική διαπάλη, ανάμεσα στον κόσμο του αγώνα και σε αυτόν του κεφαλαίου, θα κριθεί το μέλλον των Εξαρχείων, η υπόσταση του επαναστατικού κινήματος και η ικανότητά του να ορθώνει αντιστάσεις. Και αυτή η μάχη είναι πρωτίστως πολιτική, γιατί αυτή τη στιγμή τα Εξάρχεια, εκτός από τις κλούβες, είναι περικυκλωμένα και από τους κάθε λογής επενδυτές, που απαλλοτριώνουν την ιστορία μας, απονευρώνουν τους αγώνες μας και εισβάλλουν στα εδάφη μας.

Τα όσα δρομολογούνται για τα Εξάρχεια, δεν μπορούν να ιδωθούν έξω από το ευρύτερο πολιτικοοικονομικό πλαίσιο της συγκυρίας. Η αναγκαιότητα του κεφαλαίου να ανοίγει νέες κερδοφόρες διαδρομές, ειδικότερα σε περιόδους κρίσης, υπερσυσσώρευσης και αποτελήματος των επενδύσεων, αποτυπώνει την γενική κατεύθυνση και τον χαρακτήρα της οικονομίας. Σήμερα, στα πλαίσια της χρεοκοπίας και της μνημονιακής εποπτείας, η τουριστική-παρασιτική οικονομία προσδιορίζεται ως αναπτυξιακός πυλώνας για την απορρόφηση εργατικού δυναμικού και την προσέλκυση μεγάλων επενδύσεων. Αυτό το ζοφερό και θλιβερό μέλλον που επιφυλάσσουν στους εργαζόμενους, μετατρέποντας τους σε απροστάτευτους, εξαντλημένους και χαμηλόμισθους "οικοδεσπότες" τουριστών στην "όμορφη και φιλόξενη Ελλάδα", πέραν μέσα από την αποσάθρωση των εργασιακών σχέσεων και την μετατροπή της χώρας σε αχανή τουριστική ζώνη. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, της αναδιάρθρωσης της ελληνικής οικονομίας και των νέων κατευθυντήριων γραμμών της, εντάσσεται και η επιχειρούμενη ανάπληση των Εξαρχείων. Δημιουργία σταθμού του μετρό, μαζική εξαγορά κατοικιών από μεγαλοεπενδυτές για επινοικίαση σε τουρίστες, νεοαναγειρόμενα hostel, έως και "εναλλακτικοί" ξεναγοί σε κινηματικές δομές και καταλήψεις.

Έτσι, "το τελευταίο χωριό των αναρχικών στον κόσμο", όπως σκωπτικά αναφέρεται στα Εξάρχεια, ανάμεσα σε άλλους χαζοχαρούμενους χαρακτηρισμούς, ο τίτλος ενός πρόσφατου άρθρου, εντάσσεται ήδη στους πιο δημοφιλείς "εναλλακτικούς" προορισμούς της

Ευρώπης. Όμως, ακόμα και αν, προς το παρόν, τα ιδιαίτερα γνωρίσματα και δρώμενα των Εξαρχείων αποτελούν αξιοθέατο και τουριστικό πλεονέκτημα, δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία πως πίσω από την αφομοίωση καιροφυλακτεί και η καταστολή. Έννοιες, ταυτόσημες και συμβατές με την υπάρχουσα κατάσταση που επιμελώς επιβάλλεται στην γειτονιά.

Πέρα λοιπόν από την "ανεπαίσθητη" και "ομαλή" εκπονούμενη αποϊδεολογικοποίηση των Εξαρχείων, συμβαίνει και η ταυτόχρονη υποβάθμιση και γκετοποίηση τους, η επιβολή μιας γενικευμένης αίσθησης ανασφάλειας και φόβου, η διάρρηξη των δεσμών κοινωνικής αλληλεγγύης. Δρομολογείται τελικά, η επέμβαση της αστυνομίας ως εγγυήτρια και αδιαφιλονίκητη δύναμη, για την "επαναφορά της τάξης" και την αποκατάσταση της "κοινωνικής ειρήνης". Κατά αυτόν τον τρόπο, η εκβιαζόμενη απόσπαση συναινέσεων από την τοπική κοινωνία, που ήδη μεταποπίζεται λόγω της ακατάσχετης εγκληματικότητας ολοένα και πιο δεξιά, και η μεταστροφή της παραδοσιακής της θέσης απέναντι στις δυνάμεις καταστολής, αποτελεί την βασικότερη προϋπόθεση για την απρόσκοπτη εισβολή, πρώτα της αστυνομίας και ύστερα του κεφαλαίου στην περιοχή. Και τότε δεν θα υπάρχει γυρισμός.

Πάνω στο τρίπτυχο εναλλακτισμός-υποβάθμιση-καταστολή, χτίζεται η απώλεια και η κατοχή του ζωτικού μας χώρου. Χτίζεται μια καθοριστική πολιτική ήττα για τον κόσμο της αντίστασης, μια ήττα πολιτικών, ηθικών και ιστορικών προεκτάσεων. Γιατί τα Εξάρχεια, αντανakλούν την υλική έκφραση των προταγμάτων μας, την ζωντανή μας πρόταση για τον καινούργιο κόσμο. Και χωρίς αυτά, θα είμαστε βαθιά και ανυπολόγιστα τραυματισμένοι. Να υψώσουμε οδοφράγματα απέναντι στην αστική ιδεολογία και τον εκχυδαϊσμό των μεταμοντέρνων-εναλλακτικών αφηγημάτων που σαρώνουν τα κινήματα, να καθαρίσουμε τις γραμμές μας και να περιφρουρήσουμε τα Εξάρχεια απέναντι στις ναρκομαφίες και τον κοινωνικό κανιβαλισμό, να τα διατηρήσουμε ως ζωντανό πεδίο ταξικής σύγκρουσης και όχι ως "νησίδα" ή άλλων ειδών μικροαστικές φαντασιώσεις, να τα υπερασπιστούμε υλικά και πολιτικά απέναντι στους επενδυτές και την αστυνομία τους.

Την Πέμπτη 31.5 πραγματοποιήθηκε στο Κτίριο Γκίνη στο Πολυτεχνείο Πολιτική Εκδήλωση Μνήμης για το Σύντροφο και Φίλο Χρήστο Πολίτη που έφυγε αναπάντεχα από κοντά μας στις 11 του Μάρτη, διακόποντας μια ζωή αφοσιωμένη στον αγώνα. Πάνω από 500 άτομα παραβρέθηκαν για να τιμήσουν τη μνήμη του Χρήστου και δεκάδες συλλογικότητες και συντρόφισσες/οι τοποθετηθήκαν μιλώντας για αυτόν, την πορεία του, και αυτά που πρέσβευε. Στο πλαίσιο της εκδήλωσης εκδόθηκε και βιβλίο με πολιτικά κείμενα από την μακροχρόνια συμμετοχή του Χρήστου στον αναρχικό χώρο, το οποίο κυκλοφορεί με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά σε πολιτικούς χώρους, στέκια και καταλήψεις

«(...)Είναι η "αρχή του θεριστή του δρεπανιού μας η γιορτή" όπως λέει και μια κρητική παροιμία. Ρίξαμε τις πρώιμες και όψιμες σπορές του σιταριού μαζί, αναμένοντας το θέρος. Και από αύριο είμαστε έτοιμοι να ξεσταχιάσουμε για να ανθήσει ο καρπός και να ωριμάσει το σιτάρι που σπείραμε στη γη. Από αύριο λοιπόν η δράση θα είναι αυτή που θα αντικαταστήσει τα δάκρυα και τα χαμόγελα θα ζωγραφιστούν ξανά στα πρόσωπα μας όπως θα ήθελες κι εσύ. Να ξέρεις ότι θα ολοκληρώσουμε την παρτίδα που μαζί αφήσαμε στη μέση. Για να σε κάνουμε περήφανο για τη σπορά σου. Για να γεννηθούν και άλλοι και άλλες σαν τον Χρήστο που η μόνη τους πατρίδα θα είναι η Επανάσταση. Για να ανθίσουν χιλιάδες λουλούδια, τα λουλούδια της Επανάστασης. Γιατί τουλάχιστον για ένα πράγμα είμαστε πιο σίγουροι μετά κι από τον χαμό σου. Ότι βρισκόμαστε από τη σωστή πλευρά της ιστορίας. Καλή αντάμωση, venceremos, hasta la victoria siempre»

Η συλλογικότητα σου, Ταξική Αντεπίθεση (Ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστών) από τον πολιτικό χώρο στη Σπ. Τρικούπη 44 Εξάρχεια Αθήνα, Μάης 2018

